

โยบ

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38
39	40	41	42															

บท 1

1 มีชายคนหนึ่งในแผ่นดินอุส ชื่อโยบ ชายคนนั้นเป็นคนดีรอบคอบและเที่ยงธรรม เป็นผู้เกรงกลัวพระเจ้าและพ้นเสียจากความชั่วร้าย

2 ท่านให้กำเนิดบุตรชายเจ็ดคนและบุตรสาวสามคน

3 ส่วนสัตว์เลี้ยงของท่าน มีแกะเจ็ดพันตัว อูสามพันตัว วัวห้าร้อยคู่ และลาตัวเมียห้าร้อยตัว และท่านมีคนใช้มากมาย ดังนั้นชายผู้นี้จึงใหญ่โตที่สุดในบรรดาชาวตะวันออก

4 บุตรชายของท่านเคยจัดการเลี้ยงในบ้านของแต่ละคนตามวันกำหนดของตน เขาจะใช้ให้ไปเชิญน้องสาวทั้งสามคนของเขามารับประทานและดื่มกับเขาด้วย

5 และเมื่อการเลี้ยงเวียนครบรอบแล้ว โยบจะใช้ให้ไปหาพิธีชำระตัวเขาทั้งหลายให้บริสุทธิ์ และท่านจะตื่นแต่เช้ามืด ถวายเครื่องเผาบูชาตามจำนวนของเขาทั้งหมด เพราะโยบกล่าวว่า "ชะรอยบุตรชายของข้าพเจ้าได้กระทำความบาป และแช่งพระเจ้าอยู่ในใจของเขา" โยบกระทำดังนี้เรื่อยมา

6 อยู่มาวันหนึ่ง เมื่อบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้ายกมารายงานตัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ชาตานได้มาในหมู่เขาด้วย

7 พระเยโฮวาห์ตรัสถามชาตานว่า "เจ้ามาจากไหน" ชาตานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า "จากไปมาอยู่บนแผ่นดินโลก และจากเนินขึ้นเดินลงบนนั้น"

8 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับชาตานว่า "เจ้าได้ใคร่ครองดูโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ ว่าในแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีรอบคอบและเที่ยงธรรม เกรงกลัวพระเจ้าและพ้นเสียจากความชั่วร้าย"

9 แล้วชาตานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า "โยบยำเกรงพระเจ้าเปล่าๆหรือ

10 พระองค์มิได้ทรงกันรั้วต้นไม้อรอบตัวเขา และครวเรือนของเขา และทุกสิ่งที่เขาได้อยูเสียทุกด้านหรือ พระองค์ได้ทรงอำนวยการพระพรงานน้ำมือของเขา และฝูงสัตว์ของเขาได้ทวีขึ้นในแผ่นดิน

11 แต่ขออย่าให้พระองค์เกิด และแต่ต้องสิ่งของทั้งสิ้นที่เขาได้อยู่ และเขาจะแช่งพระองค์ต่อพระพักตร์พระองค์"

12 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับชาตานว่า "ดูเถิด บรรดาสิ่งที่เขาได้อยู่ก็อยู่ในอำนาจของเจ้า เพียงแต่อย่ายื่นมือแต่ต้องตัวเขาเท่านั้น" ชาตานจึงออกไปจากพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์

13 อยู่มาวันหนึ่งเมื่อบุตรชายหญิงของท่านกำลังรับประทานและดื่มน้ำองุ่นอยู่ในเรือนของพี่ชายหัวปีของเขา

14 มีผู้สื่อสารมาหาโยบเรียนว่า "วัวกำลังไถนาอยู่ และลากำลังกินหญ้าในที่ต่างๆ

15 และคนเสปามาโจมตีเอามันไป และฝูงคนใช้เสียด้วยคมดาบ และข้าพเจ้าผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน"

16 ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ ก็มีอีกคนหนึ่งมาเรียนว่า "เพลิงของพระเจ้าตกลงมาจากฟ้าสวรรค์ไหม้แกะและคนใช้และเผาผลาญเสียหมด และข้าพเจ้าแต่ผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน"

17 ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ มีอีกคนหนึ่งมาเรียนว่า "ชาวเคลเดียจัดเป็นสามกองทำการปล้นเอาอูรูปไป และฝูงคนใช้เสียด้วยคมดาบ และข้าพเจ้าผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน"

18 ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ มีอีกคนหนึ่งมาเรียนว่า "บุตรชายหญิงของท่านกำลังรับประทานและดื่มน้ำองุ่นอยู่ในเรือนของพี่ชายหัวปีของเขา

- 19 และดูเถิด มีพายุใหญ่ข้ามถิ่นทุรกันดารมากระทบเรือนทั้งสี่มุม และเรือนนั้นพังทับคนหนุ่ม และเขาก็ตาย และข้าพเจ้าผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน"
- 20 แล้วโยบก็ลุกขึ้น ฉีกเสื้อคลุมของตน โกนศีรษะ กราบลงถึงดินนมัสการ
- 21 ท่านว่า "ข้าพเจ้ามาจากครรภ์มารดาของข้าพเจ้าตัวเปล่า และข้าพเจ้าจะกลับไปตัวเปล่า พระเยโฮวาห์ทรงประทาน และพระเยโฮวาห์ทรงเอาไปเสีย สาธุการแด่พระนามพระเยโฮวาห์"
- 22 ในเหตุการณ์นี้ทั้งสี่นโยบายมิได้ทำบาปหรือกล่าวโทษพระเจ้าอย่างโง่เขลา

บท 2

- และอยู่มาวันหนึ่ง เมื่อบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้ามารายงานตัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ซาตานก็มาในหมู่พวกเขาเพื่อรายงานตัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วย
- 2 และพระเยโฮวาห์ตรัสถามซาตานว่า "เจ้ามาจากไหน" ซาตานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า "จากไปมาอยู่บนแผ่นดินโลก และจากเนินขึ้นเนินลงบนนั้น"
- 3 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับซาตานว่า "เจ้าได้ใคร่ครองโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ว่า บนแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดื่อบอกบและเที่ยงธรรม เกรงกลัวพระเจ้าและหันเสียจากความชั่วร้าย เขายังยึดมั่นในความซื่อสัตย์ของเขาอยู่ ถึงแม้เจ้าชวนเราให้ต่อสู้กับเขา เพื่อทำลายเขาโดยไม่มีเหตุ"
- 4 แล้วซาตานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า "หนึ่งแทนหนึ่ง คนย่อมให้ทุกอย่างที่เขาได้อยู่แทนชีวิตของเขา
- 5 แต่บัดนี้ ขอพระองค์เหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ และแตะต้องกระดูกและเนื้อของเขา และเขาจะแช่งพระองค์ต่อพระพักตร์ของพระองค์"
- 6 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับซาตานว่า "ดูเถิด เขาอยู่ในมือของเจ้า จงไว้ชีวิตของเขาเท่านั้น"
- 7 ซาตานจึงออกไปจากเบื้องพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์ และได้ให้โยบเป็นฝีร้าย ตั้งแต่ฝ่าเท้าของท่านจนถึงกระหม่อมที่ศีรษะ
- 8 และท่านก็เอาชิ้นหม้อแตกซุดตัวของท่าน และนั่งอยู่ในกองขี้เถ้า
- 9 แล้วภรรยาของท่านเรียนว่า "ท่านยังจะยึดมั่นในความซื่อสัตย์ของท่านอีกหรือ จงแช่งพระเจ้าและตายเสียเถิด"
- 10 แต่ท่านตอบนางว่า "เธอพูดอย่างหญิงโง่จะฟังพูด อะไรกัน เราจะรับสิ่งดีจากพระหัตถ์ของพระเจ้า และจะไม่รับของชั่วบ้างหรือ" ในเหตุการณ์นี้ทั้งสี่นโยบายมิได้กระทำบาปด้วยริมฝีปากของตน
- 11 เมื่อสหายทั้งสามของโยบได้ยินถึงภัยพิบัตินี้ทั้งสี่ที่ได้เกิดขึ้นกับท่าน ต่างก็มาจากที่ของตน คือ เอลิฟัสชาวเทมาน บิลดัดคนชูอาห์ และโซฟาร์ชาวนาอาเมห์ เขาได้นัดมาพร้อมกันเพื่อร่วมทุกข์กับท่านและเล่าโลมใจท่าน
- 12 เมื่อเขาเงยหน้าขึ้นแต่ไกลเขาก็จำท่านไม่ได้ ก็เปล่งเสียงร้องไห้ ต่างก็ฉีกเสื้อคลุมของตน และขีดผงคลีดินเหนือศีรษะของตนขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์
- 13 และนั่งกับท่านบนดินเจ็ดวันเจ็ดคืน ไม่มีสักคนหนึ่งพูดกับท่านสักคำ ด้วยเขาเห็นว่าความทุกข์ระทมของท่านนั้นใหญ่ยิ่งนัก

บท 3

ต่อมาโยบอำปากของท่านแข่งวันกำเนิดของท่าน

- 2 และโยบว่า
- 3 "ขอให้วันซึ่งข้าเกิดนั้นพินาศทั้งคืนที่พูดว่า 'ตั้งครรภ์เด็กชายคนหนึ่งแล้ว' นั้นด้วย
- 4 ขอให้วันนั้นเป็นความมืด ขอพระเจ้าจากเบื้องบนอย่าแสวงหาวันนั้น หรืออย่าให้แสงสว่างส่องในวันนั้น
- 5 ขอความมืดทึบและเงามัจจุราชยึดเอาวันนั้นไว้ ขอให้เมฆคลุมมันไว้ ขอให้ความดำทมิฬแห่งวันนั้นทำให้มันหาวดกลัว
- 6 คืนนั้นละ ขอให้ความมืดทึบฉวยมันไว้ อย่าให้มันเข้าส่วนท่ามกลางบรรดาวันของปี อย่าให้มันเข้าเป็นส่วนของเดือนต่อไปเลย
- 7 ดูเถิด ขอให้คืนนั้นเป็นหมัน ขออย่าให้เสียงร้องอันขึ้นบานได้ยินในคืนนั้น
- 8 ขอให้บรรดาผู้ที่สาปวัน ได้สาปคืนนั้นด้วย ผู้มีฝีมือที่จะปลูกเลวี่อาชานขึ้นมา

- 9 ขอให้ดาวเวลารุ่ง สางของมณีนมิด ขอให้มันหวังความสว่าง แต่ไม่พบ อย่าให้เห็นแสงอรุณรุ่งเช้า
- 10 เพราะว่ามันมิได้เปิดประตูแห่งกรรมมารดาของข้า หรือซ่อนความเศร้าโศกจากตาของข้า
- 11 ทำไมข้าไม่ตายเสียแต่กำเนิด ทำไมข้าไม่ขาดใจเสียเมื่อข้าออกมาจากครรภ์แล้วก็สิ้นไป
- 12 ทำไมหัวเข่าจึงรับข้าไว้ หรือทำไมหัวนมมิให้ข้าดูด
- 13 ถ้าหาไม่แล้ว ข้าจะนอนเงียบสงบอยู่ ข้าจะหลับ แล้วข้าจะได้หยุดพักอยู่
- 14 กับพวกกษัตริย์และพวกที่ปรึกษาของแผ่นดินโลก ผู้ได้สร้างที่โดดเดี่ยวอ้างว้างไว้สำหรับตัวเอง
- 15 หรือกับเจ้านายผู้มีทองคำ ผู้บรรจเงินไว้เต็มบ้าน
- 16 หรือทำไมข้าไม่เป็นอย่างลูกที่แท้จริงซ่อนไว้ อย่างทารกซึ่งไม่เคยเห็นแสงสว่าง
- 17 ที่นั่นคนชั่วร้ายหยุดเดินร่น และที่นั่นผู้ที่เหนื่อยอ่อนได้หยุดพัก
- 18 ที่นั่นผู้ถูกจำจองก็สบายด้วยกัน เขาทั้งหลายไม่ได้ยินเสียงของผู้กดขี่
- 19 ผู้น้อยและผู้ใหญ่ก็อยู่ที่นั่น และทาสก็เป็นอิสระพ้นจากนายของเขา
- 20 โฉนหนอผู้ที่ทนทุกข์เวทนานอย่างนี้ ยังได้รับแสงสว่าง และผู้ที่มีใจหมิ่นได้มีชีวิต
- 21 ผู้คอยความตาย แต่มันไม่มา และขุดหลุมมากกว่าหาทรัพย์ที่ซ่อนอยู่
- 22 ผู้ซึ่งเปรมปรีดีอย่างยิ่งและยินดี เมื่อเขาพบหลุมฝังศพ
- 23 โฉนจึงประทานความสว่างแก่ผู้ที่ทางของเขาซ่อนอยู่ ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงล้อมรั้วต้นไม้กันไว้
- 24 เพราะการถอนหายใจของข้ามีมาก่อนอาหารของข้า และการครวญครางของข้าก็เทออกมาเหมือนน้ำทั้งหลาย
- 25 เพราะสิ่งที่ข้ากลัวมากก็มาเหนือข้า และสิ่งที่ข้าครั่นคร้ามก็ตกแก่ข้า
- 26 ข้าไม่สบายใจเลย ทั้งข้าก็ไม่สงบ ข้าไม่ได้หยุดพัก แต่ความทรมาณก็มาหา"

บท 4

แลัวเอลีฟัสชาวเทมานตอบว่า

- 2 "ถ้าจะลองพูดสักคำ ท่านจะทนไหวไหม ถึงกระนั้นใครจะอดพูดได้
- 3 ดูกิด ท่านได้แนะนำคนมากมายแล้ว และท่านได้เสริมมือที่อ่อนเปลี้ยให้มีกำลัง
- 4 ถ้อยคำของท่านหนุนใจคนที่กำลังสะดุด และท่านได้ทำเขาที่อ่อนเปลี้ยให้มั่นคง
- 5 แต่บัดนี้มาถึงท่านแล้ว และท่านก็ท้อใจ มันจะต้องท่านเข้า และท่านก็ลำบากใจ
- 6 ความยาเกรงของท่าน ความมั่นใจของท่าน ความหวังของท่าน และการประพาศดีรอบคอบของท่านอยู่ที่ไหนเล่า
- 7 ข้าขอร้องให้ท่านจำไว้หนอยเถิดว่า ผู้ที่ไร้ความผิดเคยพิณาสหรือ หรือคนที่ยังธรรมถูกตัดออกที่ไหน
- 8 ตามที่ข้าได้เห็น บรรดาผู้ที่ใดความชั่วช้า และหว่านความชั่วร้าย ก็ได้เกี่ยวอย่างนั้น
- 9 เขาพิณาสด้วยลมหายใจของพระเจ้า และเขาต้องสิ้นไปด้วยลมแห่งพระนาสิกของพระองค์
- 10 เสียงคำรามของสิงโต และเสียงของสิงโตดุร้าย และฟันของสิงโตหนุ่มก็หักเสียแล้ว
- 11 สิงโตแก่พิณาสเพราะขาดเหยื่อ และลูกของสิงโตที่แข็งแรงก็กระจัดกระจายไป
- 12 มีคำหนึ่งมาถึงข้าอย่างเงิบๆ หูของข้าได้ยินเสียงกระซิบคำนั้น
- 13 ทามกลางความคิดจากนิมิตกลางคืนเมื่อคนหลับสนิท
- 14 ความครั่นคร้ามมาเหนือข้าและตัวสั่น ซึ่งกระทำให้กระดูกทั้งสิ้นของข้าสั่นสะเทือน
- 15 มีวิญญาณองค์หนึ่งผ่านหน้าของข้า ขณะที่เนื้อของข้าลุกชัน
- 16 องค์นั้นนั่งอยู่ แต่ข้าพิเคราะห์รูปร่างขององค์นั้นไม่ได้ มีสัณฐานอย่างหนึ่งข้างหน้าตาของข้า เงียบอยู่ แล้วข้าได้ยินเสียงหนึ่งว่า
- 17 `มนุษย์ที่อ่อนแอจะชอบธรรมยิ่งกว่าพระเจ้าได้หรือ มนุษย์จะบริสุทธิ์ยิ่งกว่าผู้ทรงสร้างเขาได้หรือ
- 18 ดูกิด แม้ผู้รับใช้ของพระองค์พระองค์ก็ไม่ทรงวางพระทัย และบุตรสวรรค์ของพระองค์พระองค์ทรงกล่าวโทษที่เขา
- โง่

- 19 ผู้ที่อาศัยในเรือนดินจะยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด รากฐานของเขายืนในผงคลีดิน ผู้ถูกขยี้เหมือนอย่างตัวมอด
- 20 เขาถูกทำลายระหว่างเวลาเช้าและเย็น เขาพินาศไปเป็นนิตย์โดยไม่มีผู้ใดสนใจ
- 21 สงสารที่ซึ่งอยู่ภายในเขาจะหายไปมิใช่หรือ เขาจะตายด้วยปราศจากปัญญา"

บท 5

- "**ร**็องเรียกเต๋ยวันชี มีผู้ใดจะตอบท่าน ท่านจะหันไปหาวิสุทธิชนผู้ใด
- 2 แลละ ความโกรธฆ่าคนโง่และความริษยาฆ่าคนเขลา
- 3 ข้าเคยเห็นคนโง่หยิ่งรัก แต่เห็นได้นั้นข้าก็แข่งที่อาศัยของเขา
- 4 บุตรของเขาห่างไกลจากความปลอดภัย เขาถูกบีบคั้นที่ประตูเมือง และไม่มีผู้ใดช่วยเขาให้พ้นได้
- 5 ผลการเกี่ยวของเขาค้นหิวก็กินเสีย แม้ส่วนที่เอาหนามสะไว้ เขาก็เอาออกไป และคนกระหายก็หอบฮักๆติดตามความมั่งคั่งของเขา
- 6 เพราะความทุกข์ใจมิได้มาจากผงคลี หรือความยากลำบากงอกออกมาจากดิน
- 7 แต่มนุษย์เกิดมาเพื่อแก้ความยากลำบาก อย่างประกายไฟย่อมปลิวขึ้นบน
- 8 ข้าจะแสวงหาพระเจ้า และข้าจะมอบเรื่องราวของข้ากับพระเจ้า
- 9 ผู้ทรงกระทำการใหญ่เหลือที่จะหยั่งรู้ได้ และการมหัศจรรย์อย่างนับไม่ถ้วน
- 10 พระองค์ประทานฝนบนแผ่นดินโลก และทรงส่งน้ำมาบนไร่นา
- 11 พระองค์ทรงตั้งคนต่ำไว้บนที่สูง และบรรดาคนที่ไว้ทุกข์ก็ทรงยกขึ้นให้ปลอดภัย
- 12 พระองค์ทรงขัดขวางอุบายของเจ้าเล่ห์ เพื่อมือของเขจะได้ทำอะไรไม่สำเร็จ
- 13 พระองค์ทรงจับคนที่มียูญาด้วยอุบายของเขาเอง และคำปรึกษาของคนหลักแหลมก็สิ้นลงโดยด่วน
- 14 เขาประสบความมิดในเวลากลางวัน และคลาไไปในเที่ยงวันเหมือนอย่างกลางคืน
- 15 แต่พระองค์ทรงช่วยคนขัดสนจากดาบ จากปากของเขา และจากมือของคนมีกำลัง
- 16 คนจนจึงมีความหวัง และความชั่วช้าก็ปิดปากของตน
- 17 ดูก่อน มนุษย์คนใดที่พระเจ้าทรงดีเตียนก็เป็นสุข เพราะฉะนั้นอย่าดูหมิ่นการตีสอนขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
- 18 เพราะพระองค์ทรงให้บาดเจ็บ แต่พระองค์ทรงพันแผลให้ พระองค์ไยดี แต่พระหัตถ์ของพระองค์ทรงรักษา
- 19 พระองค์จะทรงช่วยท่านให้พ้นจากความยากลำบากทุกประการ เออ เจ็ดประการ จะไม่มีเหตุร้ายมาแตะต้องท่าน
- 20 ในคราวกันดารอาหาร พระองค์จะทรงไถ่ท่านออกจากความตาย และในการสงคราม จากอาวุธของดาบ
- 21 จะทรงซ่อนท่านไว้จากการใส่ร้ายของลิ้น และจะไม่กลัวการทำลายเมื่อมันมาถึง
- 22 ท่านจะเยาะการทำลายและการกันดารอาหาร และจะไม่กลัวสัตว์ป่าเดิน
- 23 ท่านจะพันธมิตรกับหินแห่งทุ่งนา และสัตว์ป่าทุ่งจะอยู่อย่างสันติกับท่าน
- 24 ท่านจะทราบวาทะห์ของท่านปลอดภัย และท่านจะไปพักในที่อาศัยของท่าน และจะไม่ทำความผิดบาป
- 25 ท่านจะทราบด้วยว่าเชื้อสายของท่านจะมากมาย และลูกหลานของท่านจะเป็นอย่างหญ้าแห่งแผ่นดินโลก
- 26 ท่านจะมาที่หลุมศพของท่านเมื่อแก่หง่อม อย่างฟ่อนข้าวที่นำมาสู่ลานตามฤดู
- 27 ดูก่อน นี่แหละ เป็นข้อที่เราตรองออกมาเป็นความจริง จงฟังและทราบ เพื่อประโยชน์ของท่านเกิด"

บท 6

- แ**ล้วยบตอบว่า
- 2 "โอ ข้าอยากให้อะไรสักอย่างของข้า และเอาความลำบากยากเย็นของข้าใส่ไว้ในตราขู
- 3 บัดนี้ก็จะหนักกว่าทรายในทะเล เพราะเหตุนี้คำพูดของข้าก็จะถูกกลืนไปหมด
- 4 เพราะธนูขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ก็อยู่ในตัวข้า จิตใจของข้าเต็มไปด้วยพิษของมัน ความน่าหวาดเสียวจากพระเจ้าขยายแนวเข้าใส่ข้า
- 5 ลาปาร้องเมื่อมันมีหนุ่หรือ วัวผู้ร้องบนกองหญ้าของมันหรือ

- 6 จะรับประทานสิ่งที่จิตโดยไม่ใส่ใจเกลือได้หรือ หรือไขขาวมีรสอะไรบ้าง
- 7 สิ่งที่จิตใจของข้าไม่ยอมแตะต้องนั้น กลับเป็นอาหารระทมทุกข์ของข้า
- 8 โอ ข้าอยากจะได้สมดังที่ทูลขอ และขอพระเจ้าทรงประทานตามความปรารถนาของข้า
- 9 ว่าพระเจ้าพอพระทัยที่จะขี้ข้าว่า พระองค์จะใช้พระหัตถ์ของพระองค์อย่างเต็มที่ และตัดข้าออกเสีย
- 10 นี่จะเป็นการปลอบโยนใจของข้า ข้าจะเสริมกำลังในความทุกข์ ขออย่าให้พระองค์แสดงพระเมตตา เพราะข้ามิได้ปกปิดพระวาระขององค์ผู้บริสุทธิ์นั้น
- 11 ข้ามีกำลังอะไร ที่ข้าจะมีความหวัง และอะไรเป็นอาสนของข้า ที่ข้าจะต่อชีวิตของข้า
- 12 กำลังของข้าเป็นกำลังของหินหรือ เนื้อของข้าเป็นเนื้อทองสัมฤทธิ์หรือ
- 13 ข้าไม่มีความช่วยเหลือในตัวข้าหรือ ข้าจนปัญญาเสียแล้วหรือ
- 14 บุคคลผู้ใดสิ้นความหวังก็ควรได้รับความกรุณาจากเพื่อน แต่เขาทอดทิ้งความยำเกรงองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
- 15 พี่น้องของข้าทรยศอย่างสาธตรา อย่างสาธตราที่น้ำไหลล้น
- 16 ซึ่งดำไปเหตุด้วยน้ำแข็ง และที่หิมะซ่อนตัวอยู่ในนั้น
- 17 เมื่อมันร้อนขึ้นมันก็หายไป เมื่อร้อนมันก็สูญไปจากที่ของมัน
- 18 หมูคนเดินทางหันออกจากทางของเขา เขาขึ้นไปยังที่ร้างเปล่า และพินาศ
- 19 หมูคนเดินทางของตำบลเทมามองดู คนเดินทางของเมืองเซบารอคอยหมูคนเหล่านั้น
- 20 เพราะเขาทั้งหลายหวังใจ เขาจึงต้องผิดหวัง เขามาถึงที่นั่นและต้องละอายใจ
- 21 เพราะบัดนี้ ท่านทั้งหลายก็ไร้ความหมาย ท่านเห็นความลำบากยากเย็นของข้า และท่านก็กลัว
- 22 ข้าพูดว่า `ขอของกำนัลข้าหน่อย' หรือ `ขอสินบนจากทรัพย์สินของท่านให้ข้า'
- 23 หรือว่า `ขอช่วยข้าให้พ้นจากมือของปฏิปักษ์' หรือว่า `ขอไถ่ข้าจากมือของผู้มีอำนาจ' หรือ
- 24 สอนข้าสิ และข้าจะเจียบ ขอให้ข้าเข้าใจว่าข้าผิดตรงไหน
- 25 คำซื้อตรงมีอำนาจมากจริงๆ แต่คำติเตียนของท่านติเตียนอะไร
- 26 ท่านคิดว่าท่านติเตียนด้วยคำได้หรือ เมื่อคำปราศรัยของคนสิ้นหวังเป็นแต่ลม
- 27 เออ ท่านทั้งหลายเอาเปรียบลูกกำพร้าพ่อ และซุกบ่อดักจับเพื่อนของท่าน
- 28 แต่บัดนี้ ขอมองดูข้าด้วยความพอใจเถิด เพราะถ้าข้ามุสา ก็จะปรากฏแจ้งแก่ท่าน
- 29 ขอให้เถอะ ขอให้คิดใหม่ อย่าทำความชั่วซ้ำเลย เออ กลับคิดใหม่เถอะ ข้ายังชอบธรรมอยู่
- 30 มีความชั่วซ้ำสิ่งใดบนลิ้นข้าหรือ ข้าไม่รู้ถึงรสภัยพิบัติหรือ"

บท 7

"มนุษย์ไม่มีเวลากำหนดบนแผ่นดินโลกหรือ และชีวิตของเขาไม่เหมือนชีวิตของลูกจ้างดอกหรือ

- 2 เหมือนอย่างทาสที่ปรารถนาเงา และเหมือนอย่างลูกจ้างผู้มองหาค่าจ้างแห่งงานของตน
- 3 เช่นเดียวกัน ข้าต้องได้รับส่วนเปล่าประโยชน์เป็นเดือนๆ และเขาแบ่งคืนแห่งความนาอิดโรยแก่ข้า
- 4 เมื่อข้านอนลง ข้าว่า `เมื่อไรหนอข้าจะลุกขึ้น และกลางคืนจะผ่านพ้นไป' และข้าก็พลิกไปพลิกมาจนรุ่งเช้า
- 5 เนื้อของข้าห่มนอนและก้อนฝุ่น หน้างของข้าแข็งขึ้น แล้วก็น่ารังเกียจ
- 6 วันคืนของข้าเร็วกว่ากระสวยของช่างทอ และสิ้นสุดลงด้วยไร้ความหวัง
- 7 ขอทรงจำไว้ว่า ชีวิตของข้าพระองค์เป็นแต่ลมหายใจ ตาของข้าพระองค์จะไม่เห็นสิ่งดีอีกเลย
- 8 ตาของผู้ที่เห็นข้าพระองค์จะไม่ไต่ดูข้าพระองค์อีกต่อไป ฝ่ายพระเนตรของพระองค์มองหาข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็ไปเสียแล้ว
- 9 เมฆจางและหายไปฉันใด บุคคลที่ลงไปยังแดนคนตายก็มิได้ขึ้นมาฉันนั้น
- 10 เขาจะไม่กลับไปเรือนของเขาก่อน หรือที่อยู่ของเขาก็จะไม่รู้จักเขาก่อนเลย
- 11 เพราะฉะนั้น ข้าพระองค์จึงไม่ยับยั้งปากของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะพูดด้วยความแสนระทมแห่งจิตใจของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะปนด้วยความขมขื่นแห่งจิตใจของข้าพระองค์
- 12 ข้าพระองค์เป็นทะเล หรือเป็นปลาวาฬหรือ พระองค์จึงทรงวางยามเฝ้าข้าพระองค์

- 13 เมื่อข้าพระองค์พูดว่า `เตียงของข้าจะเล้าโลมข้า ที่นอนของข้าจะบรรเทาการร้องทุกข์ของข้า'
14 แล้วพระองค์ก็ทำให้ข้าพระองค์กลัวด้วยความฝัน และทำให้ข้าพระองค์หวาดเสียวด้วยนิมิต
15 จิตใจข้าพระองค์จึงเลือกที่จะถูกรัดคอตาย และเลือกความตายแทนชีวิตของข้าพระองค์
16 ข้าพระองค์เบื่อชีวิต ข้าพระองค์จะไม่อยู่ตลอดไป ปล่อยข้าพระองค์แต่ลำพังเถิด เพราะวันคืนของข้าพระองค์เป็นแต่เพียงเปล่าประโยชน์
17 มนุษย์เป็นอะไร พระองค์จึงทรงถือว่าเขาสำคัญนัก และที่พระองค์ใส่พระทัยเขา
18 ทรงเยี่ยมเขาทุกเช้า ทรงลงดูเขาทุกขณะ
19 อีกนานเท่าใดพระองค์จึงจะไม่ทรงออกไปจากข้าพระองค์ หรือปล่อยข้าพระองค์แต่ลำพัง จนข้าพระองค์จะกลืนน้ำลายของตนได้
20 ข้าแต่พระองค์ผู้ปกป้องรักษามนุษย์ ข้าพระองค์ทำบาปแล้ว ข้าพระองค์จะทำอะไรแก่พระองค์เล่า ทำไมพระองค์จึงทรงทำให้ข้าพระองค์เป็นเป้าหมายของพระองค์ ดังนั้นจึงเป็นภาระหนักแก่ข้าพระองค์เอง
21 ทำไมพระองค์ไม่ทรงประทานอภัยแก่การละเมิดของข้าพระองค์ และนำเอาความชั่วช้าของข้าพระองค์ไปเสีย เพราะบัดนี้ข้าพระองค์จะนอนลงในผงคลีดิน พระองค์จะทรงเสาะหาข้าพระองค์ในเวลาเช้า แต่ข้าพระองค์จะไม่อยู่แล้ว"

บท 8

แล้วบิลดัดคนชูอาห์ตอบว่า

- 2 "ท่านจะพูดอย่างนี้อยู่นานเท่าใด และคำปากของท่านจะเป็นพยานานสักเท่าใด
3 พระเจ้าทรงผันแปรความยุติธรรมหรือ หรือองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ผันแปรความเที่ยงธรรมหรือ
4 ถ้าบุตรของท่านได้กระทำบาปต่อพระองค์ และพระองค์ทรงทอดทิ้งเขาทั้งหลายเพราะเหตุการละเมิดของเขา
5 ถ้าท่านจะหมั่นแสวงหาพระเจ้า และวิงวอนต่อองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
6 ถ้าท่านบริสุทธิ์และเที่ยงธรรมแน่ละ บัดนี้พระองค์ก็จะทรงตั้งขึ้นเพื่อท่าน และทรงให้ที่อาศัยแห่งความชอบธรรมของท่านเจริญเป็นแน่
7 ถึงแม้การเริ่มต้นของท่านจะเล็กน้อย แต่ต่อไปปลายๆจะใหญ่โตมากยิ่งขึ้น
8 ข้าขอร้อง ให้ท่านถามคนโบราณดู และคิดว่า บรรพบุรุษค้นพบสิ่งใดบ้าง
9 (เพราะส่วนเราเหมือนอย่างเกิดวานนี้ จะรู้อะไรก็หาไม่ เพราะวันคืนของเรากับแผ่นดินโลกเปรียบเหมือนเงา)
10 เขาจะไม่สอนท่านและบอกท่าน และกล่าวคำจากใจของเขาหรือ
11 ต้นกกจะงอกขึ้นในที่ที่ไม่มิดมิดได้หรือ ต้นอ้อจะงอกงามในที่ที่ไม่มึ่น้ำได้หรือ
12 ขณะที่มิดดอกยังไม่ได้ตัดลง มันก็เหี่ยวแห้งไปก่อนต้นไม้อื่นๆ
13 ทางของบรรดาผู้ที่ลืมนะพระเจ้านั้นเป็นอย่างนั้นแหละ ความหวังของคนหน้าซื่อใจคดจะพินาศไป
14 ความหวังใจของเขาหักสะบั้น และความไว้วางใจของเขาจะเหมือนใยแมงมุม
15 เขาพึ่งเรือนของเขา แต่มันทานไม่ไหว เขายึดมันไว้ แต่มันก็หาทนอยู่ไม่
16 เขาเชียวสดอยู่ต่อหน้าดวงอาทิตย์ และแขนของเขาก็แผ่ออกเหนือสวนของเขา
17 รากของเขาเลื้อยไปเกาะกองหิน และหยั่งลงไปในชอกก้อนหิน
18 ถ้าพระองค์ทำลายเขาไปจากที่ของเขาแล้วที่นั้นจะปฏิเสธเขาว่า `ข้าไม่เคยเห็นเจ้า'
19 ดูเถิด นี่เป็นความขึ้นบานแห่งทางของเขา และผู้อื่นจะงอกออกมาจากดิน
20 ดูเถิด พระเจ้าจะไม่ทรงทอดทิ้งคนดีรอบคอบ หรือคำจูนผู้กระทำความชั่วร้าย
21 พระองค์ยังทรงให้ปากของท่านหัวเราะร่วน และทำให้ริมฝีปากของท่านโพรงเสมอ
22 คนเหล่านั้นที่เกลียดชังท่านจะหมั่นความอับอาย และที่อาศัยของคนชั่วจะไม่มีต่อไปอีกเลย"

บท 9

แล้วโยบตอบว่า

- 2 "จริงทีเดียว ข้าทราบบว่าเป็นอย่างนั้น แต่คนเราจะชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าได้อย่างไร
- 3 ถ้าคนหนึ่งคนใดปรารถนาจะโต้แย้งกับพระองค์ ในพินัยกรรมนั้นก็ตอบพระองค์ไม่ได้สักครั้งเดียว
- 4 พระองค์สถาดอยู่ในพระทัย และพระองค์กำสลังก็แข็งแรง ผู้ใดเคยโต้แย้งต่อพระองค์และเจริญขึ้นได้เลย
- 5 พระองค์ผู้ทรงเคลื่อนภูเขา และภูเขาทั้งหลายก็ไม่รู้ เมื่อพระองค์ทรงคว่ำมันเสียด้วยพระพิโรธของพระองค์
- 6 ผู้ทรงสั่นแผ่นดินโลกให้ออกจากที่ของมัน และเสาของมันก็สั่นสะเทือน
- 7 ผู้ทรงบัญชาดวงอาทิตย์ และมันไม่ขึ้น ผู้ทรงผนึกเก็บบรรดาดวงดาวไว้
- 8 ผู้ทรงซึ่งฟ้าสวรรค์ออกแต่พระองค์เดียว และทรงย่ำกลิ้งของทะเล
- 9 ผู้ทรงสร้างหมู่ดาวจระเข้ และหมู่ดาวไถ หมู่ดาวลูกไก่ และหมู่ดาวทิศใต้
- 10 ผู้ทรงกระหน่ำหกิลเล็ลที่จะเข้าใจได้ และการมหัศจรรย์อย่างนับไม่ถ้วน
- 11 ดูเถิด พระองค์ทรงผ่านเข้าไป และข้าหาเห็นพระองค์ไม่ พระองค์ทรงเลยไป และข้าหาสังเกตเห็นไม่
- 12 ดูเถิด พระองค์ทรงลวญไป ใครจะห้ามพระองค์ได้ ใครจะทูลพระองค์ว่า 'พระองค์ทรงกระทำอะไรนั้น'
- 13 ถ้าพระเจ้าจะไม่ทรงหันพระพิโรธของพระองค์กลับต่อพระองค์ เหล่าสมุนของความมอหังการต้องกราบอยู่
- 14 แล้วข้าจะตอบพระองค์ได้อย่างไร จะเลือกถ้อยคำอะไรมาโต้ตอบพระองค์
- 15 แม้ว่าข้าชอบธรรม ข้าก็ตอบพระองค์ไม่ได้ ข้าจะต้องขอพระกรุณาต่อผู้พิพากษาของข้า
- 16 ถ้าข้าร้องทูลต่อพระองค์ และพระองค์ทรงตอบข้า ข้าจะไม่เชื่อว่าพระองค์ทรงฟังเสียงของข้า
- 17 เพราะพระองค์ทรงขี้ข้าด้วยพายุ และทวิบาทแผลของข้าโดยไม่มีเหตุ
- 18 พระองค์จะไม่ทรงให้ข้าหายใจได้ แต่เติมความขมขื่นให้ข้าเต็ม
- 19 ถ้าข้ากล่าวถึงกำสลัง ดูเถิด พระองค์ทรงมีฤทธิ์ ถ้าเป็นเรื่องการพิพากษา ใครจะนัดเวลาให้ข้าสู้คดีได้
- 20 ถ้าข้าอ้างว่าตัวชอบธรรม ปากของข้าจะกล่าวโทษข้า ถ้าข้าอ้างว่าตัวดีรอบคอบ พระองค์จะพิสูจน์ว่าข้าบกพร่อง
- 21 ถึงแม้ข้าดีรอบคอบ ข้าก็ไม่เข้าใจตัวข้าเอง ข้าจะเกลียดชีวิตของข้า
- 22 ก็เหมือนกันหมด เพราะฉะนั้นข้าจึงว่า 'พระองค์ทรงทำลายทั้งคนดีรอบคอบและคนชั่ว'
- 23 เมื่อภัยพิบัติความตายมาโดยฉับพลัน พระองค์ทรงเยาะเย้ยความลำบากยากเย็นของผู้ไร้ผิด
- 24 แผ่นดินโลกนี้ทรงมอบไว้ในมือของคนชั่ว พระองค์ทรงปิดหน้าบรรดาผู้วินิจฉัยโลก ถ้าไม่ใช่พระองค์ แล้วใครเล่า
- 25 'วันทั้งหลายของข้าพระองค์เร็วกว่านกวิ่ง มันผ่านไป มันไม่เห็นสิ่งดีอะไร
- 26 มันผ่านไปอย่างกับเรือเร็ว ดังนกอินทรีโฉบลงบนเหยื่อ
- 27 ถ้าข้าพระองค์ว่า "ข้าจะลืมหาคำร้องทุกข์ของข้า ข้าจะทิ้งหน้าเส้ราของข้าเสีย และเบิกบาน"
- 28 ข้าพระองค์เกิดกลัวบรรดาความทุกข์ของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทราบว่าพระองค์จะไม่ถือว่าข้าพระองค์ไร้ผิด
- 29 ถ้าข้าพระองค์ชั่วข้า ข้าพระองค์ตรากตรำเปล่าๆทำไม
- 30 ถ้าข้าพระองค์ชำระตัวของข้าพระองค์ด้วยน้ำจากหิมะ และล้างมือของข้าพระองค์ด้วยน้ำค้าง
- 31 พระองค์ยังจะทรงจุ่มข้าพระองค์ลงไปในปีบอ แม้เสื้อผ้าของข้าพระองค์จะรังเกียจข้าพระองค์'
- 32 พระองค์มิใช่มนุษย์อย่างข้า ที่ข้าจะตอบพระองค์ ซึ่งเราจะมาสู้คดีด้วยกัน
- 33 ไม่มีคนกลางระหว่างเรา ผู้ซึ่งจะวางมือบนเราทั้งสองได้
- 34 ขอให้พระองค์ทรงนำไม้เรียวไปจากข้าเสียที และขออย่าให้ความครั่นคร้ามจากพระองค์กระทำให้ข้ากลัวมาก
- 35 แล้วข้าจะพูดและไม่กลัวพระองค์ แต่ใจจริงของข้าไม่เป็นอย่างนั้น"

บท 10

"จิตใจข้าเมื่อชีวิตของข้า ข้าจะร้องทุกข์อย่างไม่ยั้ง ข้าจะพูดด้วยจิตใจขมขื่นของข้า

- 2 ข้าจะทูลพระเจ้าว่า 'ขออย่าทรงกล่าวโทษข้าพระองค์ ขอให้ข้าพระองค์ทราบว่าใจพระองค์ทรงโต้แย้งกับข้าพระองค์'

- 3 พระองค์ทรงเห็นชอบแล้วหรือที่จะบีบบังคับ ที่จะหมิ่นพระหัตถ์กิจของพระองค์ และทรงโปรตแผนการของคนชั่ว
- 4 พระองค์ทรงมีพระเนตรอย่างตาคนหรือ พระองค์ทรงเห็นอย่างมนุษย์เห็นหรือ
- 5 วันของพระองค์เหมือนวันของมนุษย์หรือ ปีของพระองค์เหมือนวันคืนของคนเราหรือ
- 6 ที่พระองค์ทรงคอยจับความชั่วช้าข้าพระองค์ และค้นหาบาปของข้าพระองค์
- 7 แม้พระองค์ทรงทราบข้าพระองค์มิได้เป็นคนชั่ว และไม่มีใครช่วยให้พ้นออกจากพระหัตถ์ของพระองค์ได้
- 8 พระหัตถ์ของพระองค์ปั่นและทรงสร้างข้าพระองค์ ถึงกระนั้นพระองค์ทรงหันมาทำลายข้าพระองค์
- 9 ขอทรงระลึกว่าพระองค์ทรงสร้างข้าพระองค์ดุจดั่งดินเหนียว พระองค์จะทรงนำข้าพระองค์ให้กลับเป็นผงคลีดินอีกหรือ
- 10 พระองค์มิได้ทรงเทข้าพระองค์ออกอย่างน้ำมัน และทำข้าพระองค์ให้แข็งเหมือนเนยแข็งหรือ
- 11 พระองค์ทรงห่มข้าพระองค์ไว้ด้วยหนังและเนื้อ และทรงสานข้าพระองค์ด้วยกระดูกและเส้นเอ็น
- 12 พระองค์ทรงประสาทชีวิตและความเมตตาแก่ข้าพระองค์ และความดูแลรักษาของพระองค์ได้สงวนจิตวิญญาณข้าพระองค์ไว้
- 13 แต่สิ่งต่อไปนี้พระองค์ทรงซ่อนไว้ในพระทัยของพระองค์ ข้าพระองค์ทราบว่าเป็นพระประสงค์ของพระองค์
- 14 ถ้าข้าพระองค์ทำบาป พระองค์ทรงหมายข้าพระองค์ไว้ และไม่ทรงปล่อยตัวข้าพระองค์ให้พ้นโทษความชั่วช้าของข้าพระองค์
- 15 ถ้าข้าพระองค์ชั่วร้าย วิบัติแก่ข้าพระองค์ ถ้าข้าพระองค์ชอบธรรม ข้าพระองค์ยังผงกศีรษะของข้าพระองค์ขึ้นไม่ได้ ข้าพระองค์เต็มด้วยความอดสู ฉะนั้นขอมองดูความทุกข์ใจของข้าพระองค์
- 16 ภัยพิบัติต่างๆเพิ่มมากขึ้น พระองค์จะทรงล่าข้าพระองค์อย่างสิงโตดุร้าย และทรงทำการมหัศจรรย์สู้ข้าพระองค์อีก
- 17 พระองค์ทรงฟื้นฟูพยานของพระองค์ปรักปรำข้าพระองค์ใหม่ และทรงเพิ่มความร้อนพระทัยของพระองค์ในข้าพระองค์ พระองค์ทรงนำพลโยธาหลายกองมาสู้ข้าพระองค์
- 18 โฉนพระองค์ทรงนำข้าพระองค์ออกมาจากครรรภ์ มิฉะนั้นข้าพระองค์คงตายก่อนตาใดๆได้เห็นข้าพระองค์
- 19 เหมือนอย่างกับว่าข้าพระองค์มิได้เกิดมา ข้าพระองค์คงถูกนำจากครรรภ์ไปถึงหลุมฝังศพแล้ว
- 20 วันคืนชีวิตของข้าพระองค์ไม่น้อยหรือ ขอหยุดเถิด ขอให้ข้าพระองค์อยู่ลำพัง เพื่อข้าพระองค์จะขึ้นใจสักหน่อย
- 21 ก่อนที่ข้าพระองค์จะไปยังที่ที่ข้าพระองค์ไม่กลับ ถึงแผ่นดินแห่งความมืดและเงามัจจุราช
- 22 แผ่นดินแห่งความมืดที่บดบังตัวความมืดทีเดียว เป็นแผ่นดินแห่งเงามัจจุราช ไม่มีระเบียบ ที่ความสว่างเป็นเหมือนความมืด"

บท 11

แล้วโสฟาร์ชาวนาอามห์ตอบว่า

- 2 "ควรที่จะฟังมวลถ้อยคำโดยไม่มีใครตอบหรือ และคนที่พูดมากควรจะนับว่าชอบธรรมหรือ
- 3 ควรที่คำพูดมุสาของท่านทำให้คนหนึ่ง และเมื่อท่านเยาะเย้ย ไม่ควรมีผู้ใดทำให้ท่านอายหรือ
- 4 เพราะท่านว่า 'หลักคำสอนของข้าบริสุทธิ์ และข้าก็สะอาดในสายพระเนตรพระเจ้า'
- 5 แต่ โอ ใครจะให้พระเจ้าตรัสและทรงเปิดริมพระโอษฐ์ของพระองค์ตรัสกับท่าน
- 6 ใครจะให้พระองค์ทรงสาแดงเคล็ดลับของสติปัญญาให้ท่าน เพราะความเข้าใจของพระองค์เนกอนันต์ จงทราบเถิดว่าพระเจ้าทรงเรียกร้องจากท่านน้อยกว่าความชั่วช้าของท่านพึงได้รับ
- 7 ท่านจะหยั่งรู้สภาพของพระเจ้าได้หรือ ท่านหยั่งรู้องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้หมดหรือ
- 8 นั้นสูงเท่าฟ้าสวรรค์ ท่านจะทำอะไรได้ ลึกกว่านรก ท่านจะทราบอะไรได้
- 9 วัดดูก็ยาวกว่าโลก และกว้างกว่าทะเล
- 10 ถ้าพระองค์ทรงตัดออก และทรงคุมขัง และทรงเรียกมาชุมนุมกัน ใครจะขัดขวางพระองค์ได้
- 11 เพราะพระองค์ทรงทราบคนไร้ค่า เมื่อพระองค์ทรงเห็นความชั่วร้าย พระองค์จะไม่ทรงพิจารณาหรือ
- 12 แต่คนไร้ค่าอยากฉลาด ถึงแม้ว่ามนุษย์เกิดมาเหมือนลูกลาป่า
- 13 ถ้าท่านเตรียมใจของท่านไว้ และท่านเหยียดมือของท่านออกไปหาพระองค์
- 14 ถ้าความชั่วช้าอยู่ในมือของท่าน ทั้งเสียให้ไกล และอย่าให้ความชั่วร้ายอาศัยอยู่ในเต็นท์ของท่าน

- 15 แล้วแหละ ท่านจะเงยหน้าขึ้นโดยปราศจากตำหนิ ท่านจะมั่นคง และไม่ต้องกลัว
- 16 เพราะท่านจะลิ้มความทุกข์ยากของท่าน ท่านจะจดจำได้เหมือนน้ำที่ได้ไหลผ่านพ้นไป
- 17 แล้วชีวิตของท่านจะสุขใสมากยิ่งกว่าเวลาที่ยังวัน ท่านจะส่องแสงเหมือนเวลาเช้า
- 18 และท่านจะรู้สึกมั่นคง เพราะมีความหวัง เออ ท่านจะตรวจตราดู และนอนพักอย่างปลอดภัย
- 19 ท่านจะนอนลง และไม่มีใครทำให้ท่านกลัว เออ คนเป็นอันมากจะมาขอความช่วยเหลือจากท่าน
- 20 แต่ตาของคนชั่วร้ายจะมีดมัว เขาจะหลีกเลี่ยงหลบหนีไม่ได้ และความหวังของเขาจะเหมือนความตายนั่นเอง"

บท 12

แล้ว โยบตอบว่า

- 2 "ไม่ต้องสงสัยเลยที่ท่านทั้งหลายเป็นเสียงของประชาชน และสติปัญญาจะตายไปพร้อมกับท่าน
- 3 แต่ข้าก็มีความเข้าใจอย่างกับท่าน ข้าไม่ด้อยกว่าท่าน เออ เรื่องอย่างนี้ใครจะไม่ทราบ
- 4 ข้าเป็นเหมือนผู้ที่ให้เพื่อนบ้านหัวเราะเยาะ ผู้ร้องทูลพระเจ้าและพระองค์ทรงตอบ คนดีรอบคอบอันชอบธรรมเป็นที่ให้เขาหัวเราะเยาะ
- 5 ในความคิดของผู้ที่อยู่อย่างสบาย ผู้มีเทพารักษ์ที่พลาดเหมือนตะเกียงที่ถูกสับประมาท
- 6 เติ้นทงของโจรก็มั่งคั่ง และบุคคลที่ย่ำเย้าพระเจ้านั้นคง พระเจ้าทรงนำของมากมายมาสู่มือของเขา
- 7 แต่ขอถามสัตว์เดียรัจฉาน และมันจะสอนท่าน ถามนกในอากาศดู และมันจะบอกท่าน
- 8 หรือพูดกับแผ่นดินโลก และมันจะสอนท่าน และปลาทะเลจะประกาศแก่ท่าน
- 9 ในบรรดาสิ่งเหล่านี้มีสิ่งใดที่ไม่ทราบว่าพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เป็นไปอย่างนั้น
- 10 จิตใจของสิ่งที่มีชีวิตทุกอย่างอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ทั้งลมหายใจของมนุษย์ทั้งปวง
- 11 หูทดลองด้วยคำมิใช่หรือ และเพดานปากชิมรสอาหารมิใช่หรือ
- 12 สติปัญญาอยู่กับคนมีอายุมาก และอายุยืนยาวทำให้เกิดความเข้าใจ
- 13 สติปัญญาและฤทธานุภาพอยู่กับพระเจ้า พระองค์ทรงมีคำแนะนำและความเข้าใจ
- 14 ดูกิด พระองค์ทรงฟังทลายลงและไม่มีผู้ใดสร้างใหม่ได้ พระองค์ทรงกักขังมนุษย์คนหนึ่งไว้และไม่มีผู้ใดเปิดได้
- 15 ดูกิด พระองค์ทรงยึดน้ำไว้และมันก็แห้งไป ดังนั้นพระองค์ทรงส่งมันออกไปและมันก็ท่วมแผ่นดิน
- 16 พระกำลังและพระสติปัญญาอยู่กับพระองค์ ผู้ถูกวางทั้งผู้วางเป็นของพระองค์
- 17 พระองค์ทรงนำที่ปรึกษาตัวอ่อนจ้อนไป และพระองค์ทรงกระทำผู้พิพากษาให้เป็นคนโง่
- 18 พระองค์ทรงแก้พันธนาการของกษัตริย์ และทรงผูกมัดเอวของกษัตริย์เหล่านั้นด้วยผ้าคาดเอว
- 19 พระองค์ทรงนำเจ้าชายตัวอ่อนจ้อนไป และทรงคว่ำผู้มีกำลังเสีย
- 20 พระองค์ทรงเอาคำพูดไปเสียจากผู้ที่เขาวางใจ และทรงนำการพินิจพิจารณาไปเสียจากพวกผู้มีอายุ
- 21 พระองค์ทรงเทความเหี้ยมหยามบนเจ้านาย และทรงกระทำให้ผู้แข็งแรงอ่อนกำลัง
- 22 พระองค์ทรงเปิดสิ่งที่ลึกลอกมาจากความมืด และทรงนำเงามัจจุราชมารู้อยู่ในความสว่าง
- 23 พระองค์ทรงกระทำประชาชาติให้ใหญ่โต และทรงทำลายเสีย พระองค์ทรงขยายบรรดาประชาชาติ และทรงนำเขาทั้งหลายให้แคลงอีก
- 24 พระองค์ทรงนำความเข้าใจไปเสียจากหัวหน้าชาวโลก และทรงกระทำให้เขาพเนจรไปในถิ่นทุรกันดารซึ่งไม่มีหนทาง
- 25 เขาทั้งหลายคล้าอยู่ในความมืดปราศจากความสว่าง และพระองค์ทรงทำให้เขาโง่อย่างคนเมา"

บท 13

- "**ดู** เกิด ตาของข้าได้เห็นสิ่งทั้งหมดนี้แล้ว หูของข้าได้ยินและเข้าใจเรื่องนี้แล้ว
- 2 อะไรที่ท่านทั้งหลายรู้ ข้าก็รู้ด้วย ข้าไม่ด้อยกว่าท่าน
- 3 แต่ข้าจะใคร่ทูลต่อองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และปรารภจะสู้คดีของข้ากับพระเจ้า

- 4 ส่วนท่าน ท่านฉาบเสียด้วยการมุสา ท่านทั้งปวงเป็นแพथย์ที่ใช้ไม่ได้
- 5 โอ ท่านน่าจะนิ่งเสีย และความนิ่งนั้นจะเป็นสติปัญญาของท่าน
- 6 บัดนี้ขอฟังการหาเหตุผลของข้า และขอฟังคำวิงวอนแห่งริมฝีปากของข้า
- 7 ท่านทั้งหลายจะพูดชั่วร้ายเพื่อพระเจ้าหรือ และพูดหลงเพื่อพระองค์หรือ
- 8 ท่านทั้งหลายจะแสดงความลำเอียงเข้าข้างพระองค์หรือ ท่านจะว่าความฝ้ายพระเจ้าหรือ
- 9 เมื่อพระองค์ทรงค้นท่านพบ จะดีแก่ท่านไหม หรือท่านจะเยาะเย้ยพระองค์ได้อย่างผู้หนึ่งผู้ใดเยาะเย้ยมนุษย์หรือ
- 10 พระองค์จะทรงตำหนิท่านทั้งหลายแน่ ถ้าท่านแสดงความลำเอียงอย่างลับๆ
- 11 ความโอ้อวดระการการของพระองค์จะไม่กระทำให้ท่านคร่ำมกแล้ว และความครั่นคร้ามต่อพระองค์จะไม่ตกเหนือท่านหรือ
- 12 ความระลึกถึงทั้งหลายของท่านเป็นเหมือนอย่างซี่งั่ว ร่างกายของท่านเป็นแต่กายดิน
- 13 ขอหนึ่งเถาะ และข้าจะพูด และอะไรจะเกิดแก่ข้า ก็ขอให้เกิดเถิด
- 14 ทำไมนะหรือ ข้าจะจับเนื้อของข้าไว้ และเสี่ยงชีวิตของข้า
- 15 ถึงแม้พระองค์ทรงประหารข้าเสีย ข้าก็ยังยังวางใจในพระองค์ แต่ข้าก็ยังยืนยันทางทั้งหลายของข้าจำเพาะพระพักตร์พระองค์
- 16 พระองค์จะทรงเป็นความรอดของข้าด้วย เพราะคนหน้าซื่อใจคดจะไม่ได้เข้ามาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์
- 17 ขอฟังถ้อยคำของข้าอย่างระมัดระวัง และให้คำกล่าวของข้าอยู่ในหูของท่าน
- 18 ดูเถิด ข้าเตรียมคดีของข้าแล้ว ข้าทราบว่าจะปรากฏว่าข้าบริสุทธิ์
- 19 ใครนะจะสู้คดีกับข้า เพราะบัดนี้ ถ้าข้านิ่งเสีย ข้าก็จะตาย
- 20 ขอทรงประสาทสองสิ่งแก่ข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะไม่ซ่อนตัวจากพระพักตร์พระองค์
- 21 ขอทรงหุดพระหัตถ์ให้ไกลจากข้าพระองค์ และขออย่าให้ความครั่นคร้ามพระองค์ทำให้ข้าพระองค์คร่ำมกแล้ว
- 22 ขอพระองค์ทรงเรียกเถิด แล้วข้าพระองค์จะทูลตอบ หรือขอให้ข้าพระองค์ทูล และขอพระองค์ทรงตอบแก่ข้าพระองค์
- 23 บรรดาความชั่วช้าและความบาปผิดของข้าพระองค์มีเท่าใด ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทราบถึงการละเมิดและบาปของข้าพระองค์
- 24 ทำไมพระองค์ทรงเมินพระพักตร์เสีย และทรงนับว่าข้าพระองค์เป็นศัตรูของพระองค์
- 25 พระองค์จะทรงให้ใบไม้ที่ถูกลมพัดหักเสียหรือ และจะทรงไล่ติดตามฟางแห้งหรือ
- 26 เพราะพระองค์ทรงจารึกสิ่งขมขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ และทรงกระทำให้ข้าพระองค์รับโทษความชั่วช้าที่ข้าพระองค์กระทำเมื่อยังรุ่นๆอยู่
- 27 พระองค์ทรงเอาเท้าของข้าพระองค์ใส่ชื่อไว้ และทรงเฝ้าดูทางทั้งสิ้นของข้าพระองค์ พระองค์ทรงจารึกเครื่องหมายไว้บนฝ่าเท้าของข้าพระองค์
- 28 มนุษย์ก็ทรุดโทรมไปเหมือนของเน่า เหมือนเครื่องแต่งกายที่ตัวมอดกิน"

บท 14

- “มนุษย์ที่เกิดมาโดยผู้หญิงก็อยู่แต่ไม่นาน และเต็มไปด้วยความยุ่งยากใจ
- 2 เขาออกมาเหมือนดอกไม้ แล้วก็ถูกตัดให้ล้มลง เขาลี้ไปอย่างเงา และไม่อยู่ต่อไปอีก
  - 3 และพระองค์ทรงลืมนพระเนตรมองคนอย่างนี้หรือ และทรงนำข้าพระองค์มาในการพิพากษาของพระองค์หรือ
  - 4 ใครจะเอาสิ่งสะอาดออกมาจากสิ่งไม่สะอาดได้ ไม่มีใครสักคน
  - 5 วันเวลาของเขาถูกกำหนดไว้เสียแล้ว และจำนวนเดือนของเขาอยู่กับพระองค์ พระองค์ทรงกำหนดขอบเขตของเขาไม่ให้เขาผ่านไปได้
  - 6 ฉะนั้น ขอทรงหันพระพักตร์ไปจากเขา และทรงเลิกเลิดพระเจ้าข้า เพื่อให้เขาขึ้นบานด้วยวันของเขาอย่างลูกจ้าง
  - 7 เพราะสำหรับต้นไม้ก็มีความหวัง ถ้ามันถูกตัดลง มันก็จะแตกหน่ออีก และหน่ออ่อนของมันจะไม่หยุดยั้ง
  - 8 ถึงรากของมันจะแก่อยู่ในดิน และตอของมันจะตายอยู่ในผงคลีดิน
  - 9 แต่พอได้กลิ่นไอของน้ำ มันจะงอกและแตกกิ่งออกเหมือนต้นไม้อ่อน

- 10 แต่มนุษย์ตาย และล้มพังพาบ เออ มนุษย์สิ้นลมหายใจและเขายู่ที่ไหนเล่า
- 11 น้ำชาตกจากทะเลสาบไป และแม่น้ำก็เหือดและแห้งไปฉันใด
- 12 ฉะนั้นแหละ มนุษย์ก็นอนลงและไม่ลุกขึ้นอีก จนท้องฟ้าไม่มีอีก เขาก็ไม่ตื่นขึ้น และปลูกเขาก็ไม่ได้
- 13 โอ หากพระองค์ทรงซ่อนข้าพระองค์ไว้ ในแดนคนตายก็จะได้ ใครจะให้พระองค์ทรงปกปิดข้าพระองค์ไว้จนพระพิโรธพระองค์พ้นไป ใครจะให้พระองค์ทรงกำหนดเวลาให้ข้าพระองค์ และทรงระลึกถึงข้าพระองค์
- 14 ถ้ามนุษย์ตายแล้ว เขาก็มีชีวิตอีกหรือ ข้าพระองค์จะคอยอยู่ตลอดวัน ประจักษ์การของข้าพระองค์ จนกว่าการปลดปล่อยของข้าพระองค์จะมาถึง
- 15 พระองค์จะทรงเรียก และข้าพระองค์จะหูลดตอบพระองค์ พระองค์จะทรงอาลัยอาวรณ์พระหัตถกิจของพระองค์
- 16 แต่พระองค์ทรงนับก้าวของข้าพระองค์ พระองค์มิได้ทรงจ้องจับผิดข้าพระองค์หรือ
- 17 การละเมิดของข้าพระองค์นั้นทรงใส่ไว้ในถุงที่ผนึกตรา และพระองค์ทรงมัดความชั่วช้าของข้าพระองค์ไว้
- 18 แต่ภูเขาก็ตลายลงและผุพังไป และก้อนหินก็ถูกย้ายไปจากที่ของมัน
- 19 น้ำทะเลเหือดไปเสีย พระองค์ทรงพัดพาสิ่งต่างๆ ที่ยกขึ้นจากผงคลีดินแห่งแผ่นดินโลกไป พระองค์ทรงทำลายความหวังของมนุษย์เช่นกัน
- 20 พระองค์ทรงชนะเขาเสมอ และเขาก็ล่องลับไป พระองค์ทรงเปลี่ยนสีหน้าของเขาและทรงส่งเขาไปเสีย
- 21 บรรดาบุตรชายของเขาได้รับเกียรติและเขาก็ไม่ทราบ เขาทั้งหลายตกต่ำลง แต่เขาหาหยิ่งรู้ไม่
- 22 เขารู้สึกเพียงความเจ็บในร่างกายของตน และจิตใจเขาคำครวญ"

บท 15

แแล้วเอลีฟัสชาวเทมานตอบว่า

- 2 "ควรที่คนมีปัญญาจะตอบด้วยความรู้ลึกลับหรือ และบรรจุมะต๋านออกให้เต็มท้อง
- 3 ควรที่เขาจะได้แย้งกันในการพุดอันไร้ประโยชน์ หรือด้วยถ้อยคำซึ่งไม่ได้ผลหรือ
- 4 แต่ท่านกำลังขจัดความยาเกรงเสีย และขัดขวางการอธิษฐานต่อพระพักตร์พระเจ้า
- 5 เพราะปากของท่านกล่าวความชั่วช้าของท่าน และท่านเลือกเอาสิ้นของคนฉลาดแกมโกง
- 6 ปากของท่านกล่าวโทษท่านเอง ไม่ใช่ข้าพเจ้า และริมฝีปากของท่านปรักปรำท่านเอง
- 7 ท่านเป็นมนุษย์คนแรกที่เกิดมาหรือ หรือท่านคลอดมาก่อนเนนเขาหรือ
- 8 ท่านได้ฟังความลึกลับของพระเจ้าหรือ และท่านจำกัดสติปัญญาไว้เฉพาะตัวท่านหรือ
- 9 ท่านทราบอะไรที่พวกเราไม่ทราบบ้าง ท่านเข้าใจอะไรที่ไม่กระจ่างแก่เราเล่า
- 10 ในพวกเรา มีคนผมทองอกและคนสูงอายุ แก่ยิ่งกว่าบิดาของท่าน
- 11 ท่านเห็นคำเล่าโลมของพระเจ้าเป็นของเล็กน้อยไปหรือ มีเรื่องลึกลับอะไรบางอย่างอยู่กับท่านหรือ
- 12 เหตุไฉนท่านจึงปล่อยตัวไปตามใจ ท่านกระพริบตาเพราะเหตุอะไรเล่า
- 13 คือที่ท่านหันจิตใจของท่านต่อสู้อพระเจ้า และให้ถ้อยคำอย่างนี้ออกจากปากของท่าน
- 14 มนุษย์เป็นอะไรเล่า เขาจึงจะสะอาดได้ หรือเขาผู้เกิดมาโดยผู้หญิงเป็นอะไร เขาจึงชอบธรรมได้
- 15 ดูเถิด พระเจ้ามิได้ทรงวางใจในวิสุทธิชนของพระองค์ ไซ้แล้ว ในสายพระเนตรพระองค์ ฟ้าสวรรค์ก็ไม่สะอาด
- 16 แล้วมนุษย์ผู้เต็มความชั่วช้าเหมือนดื่มน้ำ ก็น่าสะอิดสะเอียนและโสโครกยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด
- 17 ฟังข้าชั ข้าจะแสดงแก่ท่าน สิ่งใดที่ข้าได้เห็น ข้าจะกล่าว
- 18 สิ่งที่คุณมีปัญญาได้บอกกันมาตั้งแต่บรรพบุรุษของเขา และมีได้ปิดบังไว้
- 19 ผู้ที่ได้รับพระราชทานแผ่นดินแต่พวกเดียว และไม่มีคนต่างด้าวผ่านไปท่ามกลางเขาทั้งหลาย
- 20 คนชั่วทนทุกข์ทรมานตลอดอายุของเขา ตลอดปีทั้งปวงได้ซ่อนไว้จากผู้บีบบังคับ
- 21 เสียงที่น่าคร้ามกลัวอยู่ในหูของเขา ผู้ทำลายจะมาเหนือเขาในยามมั่งคั่ง
- 22 เขาไม่เชื่อว่าเขาจะกลับออกมาจากความมืด เขาจะต้องตายด้วยดาบ
- 23 เขาเพนจรไปเพื่อหาอาหาร กล่าวว่า `อยู่ที่ไหนนะ' เขาทราบอยู่ว่าวันแห่งความมืดอยู่แค่เอื้อมมือ
- 24 ความทุกข์ใจและความแสนระทมจะทำให้เขาคြံมกลัว มันจะชนะเขา เหมือนอย่างกษัตริย์เตรียมพร้อมแล้ว

สำหรับการศึก

- 25 เพราะเขาได้เหยียดมือของเขาออกสู่พระเจ้า และเพิ่มกำลังเพื่อต่อสู้กับผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
- 26 เขารุ่งเข้าไปสู่พระองค์อย่างดื้อดึงพร้อมกับตั้งปมหนา
- 27 เพราะว่าเขาได้คลุมหน้าของเขาด้วยความอ้วนของเขาแล้ว และรวบรวมไขมันมาไว้ที่บนเอวของเขา
- 28 และได้อาศัยอยู่ในหัวเมืองที่รกร้าง ในเรือนซึ่งไม่มีผู้อาศัย ซึ่งพร้อมที่จะกลายเป็นกองซากปรักหักพัง
- 29 เขาจะไม่ยังมี และทรัพย์สมบัติของเขาจะไม่ทนทาน และข้าวของของเขาจะไม่เพิ่มพูนในแผ่นดิน
- 30 เขาจะหนีจากความมืดไม่พ้น เปลวเพลิงจะทำให้หน่อของเขาแห้งไป และโดยลมพระโอษฐ์เขาจะต้องจากไปเสีย
- 31 อย่าให้เขาวางใจในความมั่งคั่งของเขาเอง เพราะความมั่งคั่งจะเป็นสิ่งตอบแทนเขา
- 32 จะชำระให้เขาเต็มก่อนเวลาของเขา และกึ่งกันของเขาจะไม่เขียว
- 33 เขาจะเป็นประจวบเหมาะที่เขาย่ำลูกองุ่นดิบของมัน และเป็นดังต้นมะกอกเทศที่สลัดทิ้งดอกบานของมัน
- 34 เพราะว่าที่ชุมนุมของพวกหน้าซื่อใจคดนั้นจะรกร้างไป และไฟจะเผาผลาญเต็นท์แห่งสินบนเสีย
- 35 เขาทั้งหลายตั้งครรภความชั่ว และคลอดความร้ายออกมา และท้องของเขาทั้งหลายเตรียมการล่อลวง"

บท 16

แล้วโยบตอบว่า

- 2 "ข้าเคยได้ยินเรื่องอย่างนี้มานานแล้ว ท่านทุกคนเป็นผู้เล้าโลมที่กวนใจ
- 3 คำลมๆต่างๆจะจบสิ้นเมื่อไรหนอ ท่านเป็นอะไรไป ท่านจึงตอบอย่างนี้
- 4 ข้าก็พูดอย่างท่านทั้งหลายได้เหมือนกัน ถ้าชีวิตท่านมาแทนที่ชีวิตของข้า ข้าก็สามารถสรรหาถ้อยคำมากมาย ก่ายกองมาต่อสู้ท่านทั้งหลายได้ และสิ้นศรัทธาของข้าใส่ท่าน
- 5 ข้าจะหนุนกำลังของท่านทั้งหลายด้วยปากของข้าก็ได้ และการเคลื่อนไหวแห่งริมฝีปากของข้าจะระงับความเจ็บปวดของท่านก็ได้ด้วย
- 6 ถ้าข้าพูด ความเจ็บปวดของข้าก็ไม่ระงับ และถ้าข้านิ่งไว้ จะบรรเทาไปสักเท่าใด
- 7 แต่แน่แหละ เดียวนี้พระเจ้าทรงให้ข้าอ่อนเปลี้ย พระองค์ทรงกระทำให้พรรคพวกทั้งสิ้นของข้าเลิกร้างไป
- 8 และพระองค์ได้ให้ข้าเต็มไปด้วยรอยย่นซึ่งสภาพนี้เป็นพยานปรักปรำข้า และความฝ่ายผอมของข้าลุกขึ้นปรักปรำข้า มันเป็นพยานใส่หน้าข้า
- 9 พระองค์ทรงนึกข้าด้วยพระพิโรธของพระองค์และทรงเกลียดชังข้า พระองค์ทรงขบเคี้ยวเคี้ยวฟันใส่ข้า ปรักภษของข้าลึงตาสู่ข้า
- 10 มีคนอำปากใส่ข้า เขาตบแกล้มประจานข้า เขาสูมหัวกันปรักปรำข้า
- 11 พระเจ้าทรงมอบข้าให้แก่คนอธรรม และทรงเหวี่ยงข้าไว้ในมือของคนชั่วร้าย
- 12 ข้าอยู่สบาย และพระองค์ทรงหักข้าสะบั้น เออ พระองค์ทรงฉวยคอข้า และฟาดข้าลงเป็นชิ้นๆ พระองค์ทรงตั้งข้าให้เป็นเป้าของพระองค์
- 13 นักธนูของพระองค์ล้อมข้า พระองค์ทรงทะลวงเปิดโตของข้าและไม่เปลามือเลย พระองค์ทรงเทน้ำดีของข้าลงบนดิน
- 14 พระองค์ทรงพังเข้าไปเป็นช่องๆ พระองค์ทรงวิ่งเข้าไปสู่ข้าอย่างมนุษย์ยักษ์
- 15 ข้าเย็บผ้ากระสอบติดหนังของข้า และทำให้เขาสัตว์ของข้าสกปรกด้วยผงคลีดิน
- 16 หน้าของข้าแดงด้วยการร่ำไห้ เจ้ามัจจุราขอยู่ที่หน้าตาของข้า
- 17 แม้ว่าในมือของข้าไม่มีความมฤตธรรมเลย และคำอธิษฐานของข้าก็บริสุทธิ์
- 18 โอ แผ่นดินโลกเอ๋ย อย่าปิดบังโลหิตของข้านะ อย่าให้เสียงร้องของข้ามีที่หยุดพัก
- 19 ดูเถิด เดียวนี้เองพยานของข้าก็อยู่บนสวรรค์ และพระองค์ผู้รับรองข้าก็อยู่ในที่สูง
- 20 เพื่อนของข้าดูหมิ่นข้า แต่ตาของข้าเทน้ำตาออกถวายพระเจ้า
- 21 ขอให้ผู้หนึ่งผู้ใดอ่อนน้อมเพื่อมนุษย์ต่อพระเจ้า อย่างที่มนุษย์อ่อนน้อมเพื่อเพื่อนบ้านของเขา
- 22 เพราะว่าต่อไปอีกไม่กี่ปี ข้าจะไปตามทางที่ข้าจะไม่กลับ"

บท 17

- "**ลมหายใจของข้าได้แตกดับ วันเวลาของข้าก็จบลง หลุมฝังศพพร้อมสำหรับข้าแล้ว
- ² แน่ละ คนมักเยาะเย้ยก็อยู่รอบข้างนี้เอง และตาของข้าก็ร้องอยู่กับการย่ำเหย้าของเขา
- ³ `โปรดทรงวางประกันไว้สำหรับข้าพระองค์กับพระองค์ ใครอยู่ที่นั่นที่จะให้ประกันสำหรับข้าพระองค์ได้
- ⁴ เพราะพระองค์ทรงปิดใจของเขาทั้งหลายไว้จากความเข้าใจ ฉะนั้นพระองค์จะไม่ทรงยกย่องเขา'
- ⁵ ผู้ที่กล่าวคำประจบประแจงแก่เพื่อนของเขา นัยน์ตาของลูกหลานของเขาจะมัวมืดไป
- ⁶ พระองค์ทรงกระทำให้ข้าเป็นคำครหาของชนชาติทั้งหลาย แต่ก่อนนั้นข้าเป็นเหมือนรามะนา
- ⁷ นัยน์ตาของข้าได้มืดมัวไปด้วยความโศกสลด และอวัยวะทั้งสิ้นของข้าก็เหมือนกับเงา
- ⁸ คนเที่ยงธรรมก็จะตกตะลึงด้วยเรื่องนี้ และคนไร้ผิดก็จะเร้าตัวขึ้นปรักปรำคนหน้าซื่อใจคด
- ⁹ คนชอบธรรมยังจะยึดมั่นอยู่กับทางของเขา และผู้ที่มีมือสะอาดก็จะแข็งแรงยิ่งขึ้นๆ
- ¹⁰ แต่พวกท่าน ท่านทุกคนมาอีกซี ข้าจะไม่พบคนที่มิปัญญาสักคนในพวกท่าน
- ¹¹ วันของข้าก็ผ่านพ้นไป แผนงานของข้าก็แตกหัก คือความคิดในใจของข้านั้น
- ¹² เขาเหล่านั้นท่ามกลางคืนให้เป็นกลางวัน ความสว่างนั้นก็สิ้นเพราะเหตุความมืด
- ¹³ ถ้าข้ารอคอย แดนคนตายจะเป็นบ้านของข้า ข้าได้กางที่นอนออกในความมืด
- ¹⁴ ข้าได้พูดกับความเปื่อยเน่าว่า `เจ้าเป็นพ่อของข้า' และพูดกับหนอนว่า `เจ้าเป็นแม่ของข้าและเป็นพี่สาวของข้า'
- ¹⁵ แล้วบัดนี้ความหวังของข้าอยู่ที่ไหนเล่า ส่วนความหวังของข้านั้นใครจะเห็นได้
- ¹⁶ ความหวังนั้นจะลงไปที่ดาดประตูแดนคนตาย เราจะลงไปด้วยกันในผงคลีดิน"

บท 18

แล้วยิลัดัดคนชuahตอบว่า

- ² "ท่านจะค้นหาถ้อยคำนานเท่าใด จงใคร่ครวญแล้วภายหลังพวกเราจะพูด
- ³ ทำไมเราจึงถูกนับให้เป็นสัตว์ และถือว่าเลวทรามในสายตาของท่าน
- ⁴ ท่านผู้ฝึกตัวของท่านด้วยความโกรธของท่าน จะให้แผ่นดินโลกถูกทอดทิ้งเพราะเห็นแก่ท่านหรือ หรือจะให้ก้อนหินโยกย้ายจากที่ของมัน
- ⁵ เออ ความสว่างแห่งคนชั่วจะถูกดับเสีย และเปลวไฟของเขาจะไม่ส่องแสงอีก
- ⁶ ความสว่างในเต็นท์ของเขาจะมืด และตะเกียงของเขาจะดับพร้อมกับเขา
- ⁷ ก้าวอันแข็งแรงของเขาก็จะสิ้นเห้ และความคิดอ่านของเขาเองก็จะคว่ำเขาลง
- ⁸ เพราะเขาถูกเหี้ยงเข้าไปในข่ายด้วยเท้าของเขาเอง และเขาเดินอยู่บนหลุมพราง
- ⁹ กับอันหนึ่งจะฉวยสันเท้าของเขาไว้ ผู้ปล้นจะมีชัยต่อเขา
- ¹⁰ มีบ่วงซ่อนอยู่ในดินไว้ดักเขา มีกับอยู่ในทางไว้ดักเขา
- ¹¹ สิ่งนำหาวดเสียจะทำให้เขาตกใจอยู่รอบด้าน และไล่ตีดสันเท้าของเขาอยู่
- ¹² กาลังของเขาก็จะกร่อนไปเพราะความหิว และภัยพิบัติก็จะคอยพร้อมอยู่ที่ข้างเขา
- ¹³ มันจะกินความแข็งแรงแห่งผิวหนังของเขาเสีย แม้แต่บุตรห้วปีแห่งความตายจะกินความแข็งแรงของเขาเสีย
- ¹⁴ ความไว้วางใจของเขาจะถูกถอนออกจากเต็นท์ของเขา จะถูกนำมายังภษัตริย์แห่งความนำหาวดเสีย
- ¹⁵ สิ่งที่ไม่ใช่ของเขาจะอาศัยอยู่ในเต็นท์ของเขา จะมีกำมะถันเกลือเนกลาดอยู่เหนือที่อยู่ของเขา
- ¹⁶ รากของเขาจะแห้งไปข้างใต้ นั่น และกิ่งของเขาที่อยู่ข้างบนจะถูกตัดทิ้ง
- ¹⁷ การระลึกถึงเขาจะพินาศไปจากโลก และเขาจะไม่มีชื่ออยู่ในถนน
- ¹⁸ เขาจะถูกผลักไ้จากความสว่างเข้าสู่ความมืด และจะถูกไล่ออกไปจากแผ่นดินโลก
- ¹⁹ เขาจะไม่มีลูกหรือหลานท่ามกลางประชาชนของเขา และจะไม่มีใครเหลืออยู่ในที่ซึ่งเขาเคยอาศัยอยู่
- ²⁰ ผู้ที่มาภายหลังเขาก็จะตกตะลึงด้วยวันของเขา เหมือนกับผู้มาก่อนก็หาวดกลัวด้วย
- ²¹ แน่ละ ที่อยู่ของคนชั่วเป็นอย่างนี้แหละ และที่อยู่ของคนซึ่งไม่รู้จักพระเจ้าก็เป็นอย่างนี้แหละ"

แล้วโยบตอบว่า

- 2 "ท่านทั้งหลายจะทรمانจิตใจข้านานสักเท่าใด ทั้งทุบข้าเป็นชิ้นๆด้วยถ้อยคำ
- 3 ท่านทั้งหลายพูดสบประมาทข้าสิบหนแล้ว และที่ท่านว่าเป็นคนแปลกหน้าต่อข้านี้ท่านก็ไม่อายเลย
- 4 ถ้าแม้ว่าข้าหลงทำผิดจริง ความผิดของข้าก็อยู่กับข้า
- 5 ถ้าท่านทั้งหลายจะผยองเพราะข้าจริง และใช้ความต่ำต้อยของข้าปรักปรำข้า
- 6 จงทราบเถิดว่าพระเจ้าทรงคว่ำข้าลงแล้ว และได้ทรงเอาตาชายของพระองค์ล้อมข้าไว้
- 7 ดูเถิด ข้าร้องออกมาเพราะเหตุความทารุณ แต่ไม่มีใครฟัง ข้าร้องให้ช่วย แต่ไม่มีความยุติธรรมที่ไหน
- 8 พระองค์ทรงก่อกำแพงกันทางข้าไว้ ข้าจึงข้ามไปไม่ได้ และพระองค์ทรงให้ทางของข้ามืดไป
- 9 พระองค์ทรงปลดสงราสีของข้าไปจากข้าเสีย และทรงถอดมงกุฎจากศีรษะของข้า
- 10 พระองค์ทรงพังข้าลงเสียทุกด้านและข้าก็สิ้นไป พระองค์ทรงทิ้งความหวังของข้าขึ้นเหมือนถอนต้นไม้
- 11 พระพิโรธของพระองค์พลุ่งขึ้นใส่ข้า และทรงนับข้าว่าเป็นปรปักษ์ของพระองค์
- 12 กองทหารของพระองค์เข้ามาพร้อมกัน เขาทั้งหลายก่อเชิงเทินต่อสู้ข้า และตั้งค่ายล้อมเต็นท์ของข้า
- 13 พระองค์ทรงให้พี่น้องของข้าห่างไกลจากข้า ผู้ที่คุ้นเคยของข้าก็หนีไปจากข้าเสีย
- 14 ญาติของข้าละข้าเสีย และเพื่อนสนิทของข้าได้ลืมข้าเสียแล้ว
- 15 คนทั้งหลายที่อาศัยอยู่ในบ้านของข้าและสาวใช้ของข้า นับข้าเป็นคนต่างดาว ข้ากลายเป็นคนต่างดาวในสายตาของเขา
- 16 ข้าเรียกคนใช้ของข้า แต่เขาไม่ตอบข้า ข้าต้องวิงวอนเขาด้วยปากของข้า
- 17 ลมหายใจข้าเป็นที่ขะแยงแก่ภรรยาของข้า ถึงแม้ข้าได้อ้อนวอนเพื่อลูกๆที่บังเกิดแก่ข้าเอง
- 18 แม้เด็กดูหมิ่นข้า เมื่อข้าลุกขึ้นเขาก็ว่าข้า
- 19 สหายสนิททั้งสิ้นของข้ารังเกียจข้า และคนเหล่านั้นที่ข้ารัก เขาหันหลังให้ข้า
- 20 กระดูกของข้าเกาะติดหนังและติดเนื้อของข้า และข้ารอดได้อย่างหวุดหวิด
- 21 ข้าแต่ท่าน สหายของข้า สงสารข้าเถิด สงสารข้าเถิด เพราะพระหัตถ์ของพระเจ้าได้แตะต้องข้า
- 22 ทำไมท่านทั้งหลายจึงชมเชยข้าอย่างกับเป็นพระเจ้า ทำไมท่านไม่พอใจกับเนื้อของข้า
- 23 โอ ข้าอยากให้อภัยคำของข้าได้ถูกบันทึกไว้ โอ ข้าอยากให้จารึกไว้ในหนังสือ
- 24 ข้าอยากให้สลักไว้ในศิลาเป็นนิรันดร์ ด้วยปากกาเหล็กและตะกั่ว
- 25 แต่ส่วนข้า ข้าทราบว่ พระผู้ไถ่ของข้าทรงพระชนม์อยู่ และในที่สุดพระองค์จะทรงประทับยืนบนแผ่นดินโลก
- 26 และหลังจากตัวนอนแห่งผิวหนังทำลายร่างกายนี้แล้ว ในเนื้อหนังของข้า ข้าจะเห็นพระเจ้า
- 27 ผู้ซึ่งข้าจะได้เห็นเอง และนิรันดร์ของข้าจะได้เห็น ไม่ใช่คนอื่น แม้ว่าจิตใจในตัวข้าก็อ่อนโยน
- 28 แต่ท่านทั้งหลายควรว่า `ทำไมพวกเราชมเชยท่าน เมื่อรากของเรื่องนั้นพบอยู่ในตัวเรา'
- 29 จงกลัวดาบ เพราะพระพิโรธนำโทษของดาบมา เพื่อท่านจะทราบว่ามีกาพิพากษา"

บท 20

แล้วโศฟาร์ชาวนาอาเมห์ตอบว่า

- 2 "เพราะฉะนั้นเพราะเหตุความคิดของข้าจึงต้องตอบด้วยความเร่งร้อน
- 3 ข้าได้ฟังคำติเตียนที่สบประมาทแล้ว เพราะเหตุจิตใจข้ารู้เรื่องข้าจึงต้องตอบ
- 4 ตั้งแต่เด็กด่าบรรพบุรุษ ตั้งแต่มนุษย์ถูกวางไว้บนแผ่นดินโลก ท่านไม่ทราบหรือว่
- 5 เสียงไชโยของคนชั่วนั้นสั้น และความขึ้นบานของคนหน้าซื่อใจคดนั้นเป็นแต่ครู่เดียว
- 6 แม้ความสูงของเขาเด่นขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และศีรษะของเขาไปถึงหมู่เมฆ
- 7 เขาจะพินาศเป็นนิรันดร์อย่างอุจจาระของเขาเอง บรรดาคนที่เคยเห็นเขาจะพูดว่า `เขาอยู่ที่ไหน'
- 8 เขาจะบินไปเสียเหมือนความฝัน และจะไม่มีใครพบอีก เขาจะถูกไล่ไปเสียอย่างนิมิตในกลางคืน

- 9 นัยน์ตาซึ่งได้เห็นเขาจะไม่เห็นเขาอีก หรือที่ช่องเขาจะไม่เห็นเขาอีกเลย
- 10 ลูกหลานของเขาจะเสาะหาเป็นที่โปรดปรานของคนยากจน และมือของเขาจะกินทรัพย์สมบัติของเขา
- 11 กระดูกของเขาเต็มไปด้วยความบาปของคนหนุ่มซึ่งจะนอนลงกับเขาในผงคลีดิน
- 12 แม้ว่าความชั่วจะหวานอยู่ในปากของเขา แม้เขาซ่อนไว้ใต้ลิ้นของเขา
- 13 แม้เขาไม่อยากจะปล่อยและไม่ละทิ้ง แต่อมไว้ในปากของเขา
- 14 อาหารของเขายังเปลี่ยนในท้องของเขา เหมือนพิษของงูเห่าในตัวเขา
- 15 เขากินทรัพย์สมบัติลงไป แต่จะเอาเงินมันออกมาอีก พระเจ้าจะเหวี่ยงมันออกมาจากท้องของเขา
- 16 เขาจะดูดพิษของงูเห่า ลิ้นของงูร้ายจะฆ่าเขา
- 17 เขาจะไม่ได้เห็นแม่น้ำสาธาร หรือน้ำเออส์ลัน คือสาธารที่มีน้ำผึ้งและนมข้นไหลอยู่
- 18 เขาจะกินผลงานของเขา และจะไม่กินกินเสีย เขาได้กำไรเท่าไร เขาจะต้องคืนให้เท่านั้น และเขาจะไม่ได้ความขึ้นบานในสิ่งนั้นเลย
- 19 เพราะเขาได้ขยี้และทอดทั้งคนยากจน เขาได้ชิงบ้านซึ่งเขาไม่ได้สร้าง
- 20 แน่นนอนเขาจะไม่รู้สึกสงบใจ เขาจะเก็บสิ่งที่เขาปรารถนาไม่ได้เลย
- 21 อาหารของเขาจะไม่อะไรเหลือ เหตุฉะนั้นไม่มีใครเสาะหาทรัพย์สมบัติของเขา
- 22 ในขณะที่เขาอืมนหาสาธาณ เขาจะตกในสภาพขัดสน มือของคนชั่วทั้งปวงจะมายังเขา
- 23 เมื่อกำลังจะเต็มท้องของเขาให้เต็ม พระเจ้าจะทรงส่งความพิโรธอันดุเดือดมาถึงเขา และหลังลงมาบนเขาเมื่อเขารับประทานอาหารอยู่
- 24 เขาจะลี้จากอาวุธเหล็ก คันธนูเหล็กกล้าจะแทงเขาทะลุ
- 25 เขาตั้งมันออก และมันออกมาจากร่างกายของเขา เออ กระบี่อันยาววิ่งออกมาจากน้ำดีของเขา ความนาหวาดเสียวมายังเขา
- 26 ความมืดทั้งปวงจะซ่อนไว้ในที่ลึกลับของเขา ไฟที่ไม่ต้องเป่าจะกลืนเขาเสีย สิ่งใดที่เหลืออยู่ในเต็นท์ของเขาจะถูกเผาผลาญ
- 27 ไฟสวรรค์จะสำแดงความชั่วช้าของเขา และแผ่นดินโลกจะลุกขึ้นปรักปรำเขา
- 28 ผลกำไรแห่งครวรีเรือนของเขาจะถูกนำไปเสีย ทรัพย์สมบัติของเขาจะถูกกวาดไปในวันแห่งพระพิโรธของพระเจ้า
- 29 นี่เป็นส่วนของคนชั่วจากพระเจ้า และเป็นมรดกที่พระเจ้าทรงกำหนดให้เขา"

บท 21

แล้วโยบตอบว่า

- 2 "ขอฟังถ้อยคำของข้าอย่างระมัดระวัง และให้คำนี้ปลอบใจท่าน
- 3 ขออดทนหน่อยและข้าจะพูด และเมื่อข้าพูดแล้ว ก็เยาะต่อไปเถอะ
- 4 ส่วนข้านี้ จะต่อว่ามนุษย์หรือ ถ้าเป็นเช่นนั้นทำไมใจข้าจึงไม่ควรเป็นทุกข์
- 5 มองดูข้าซี และจงตกตะลึงเกิด และท่านจงเอามือปิดปากของท่าน
- 6 เมื่อข้าระลึกถึงเรื่องนี้ข้าก็ตระหนกตกใจ และความสันสะท้านก็จับเนื้อของข้า
- 7 ทำไมคนชั่วจึงมีชีวิตอยู่ เออ จนถึงแก่ และเจริญมีกำลังมากขึ้น
- 8 เชื้อสายของเขาก็ตั้งมั่นคงอยู่ในสายตาของเขา และลูกหลานของเขาก็อยู่ต่อหน้าต่อตาเขา
- 9 เรือนของเขาทั้งหลายก็ปลอดภัยปราศจากความกลัว และไม่เรียวของพระเจ้ายิ่งก็ไม่อยู่บนเขา
- 10 วัวผู้ของเขาเกิดพันธุ์ ไม่มีขาด วัวเมียของเขาตกลูก และไม่มีแท้ง
- 11 เขาส่งเด็ก ๆ ออกไปอยู่อย่างฝูงแพะแกะ และลูกหลานเล็กของเขาก็เดินร่า
- 12 เขาหยิบเอารามะนาและพิณเขาคู่ และเปรมปรีดิ์ตามเสียงขลุ่ย
- 13 ตลอดวันเวลาของเขา เขาก็เจริญ และเขาลงไปที่แดนคนตายในพริบตาเดียว
- 14 เขาลังพูดพระเจ้าว่า `ขอจากเราไปเสีย เพราะเราไม่ปรารถนาความรู้ในทางของท่าน
- 15 องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์คืออะไร ที่เราจะต้องปรนนิบัติเขา ถ้าเราอธิษฐานต่อเขา เราจะได้ประโยชน์อะไร'

- 16 ดูเถิด ความจำเริญของเขาทั้งหลายไม่อยู่ในกำมือของเขา คำปรึกษาของคนชั่วอยู่ห่างไกลจากข้า
- 17 ตะเกียงของคนชั่วดับบอยเท่าใด ความยากลำบากมาเหนือเขาบอยเท่าใด พระเจ้าทรงแจกจ่ายความเศร้าโศกด้วยพระพิโรธของพระองค์
- 18 เขาเป็นเหมือนฟางข้าวหน้าลม และเป็นเหมือนแกลบที่พายุพัดไป
- 19 พระเจ้าทรงสะสมความชั่วช้าของเขาไว้ให้ลูกหลานของเขาหรือ พระองค์ทรงตอบแทนแก่เขาเอง และเขาก็จะทราบ
- 20 นัยน์ตาของเขาจะเห็นความพินาศของเขา และเขาจะดื่มพระพิโรธขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
- 21 เพราะเขามีความพึงพอใจอะไรในเรื่องวงศ์วานที่ตามเขามา เมื่อจำนวนเดือนของเขาถูกตัดขาดกลางคันเสียแล้ว
- 22 มีผู้ใดจะสอนความรู้ให้แก่พระเจ้าได้หรือ เมื่อพระองค์ทรงพิพากษาเทวชีพ
- 23 คนหนึ่งตายเมื่อยังแข็งแรงเต็มที่สบายและปลอดภัยทั้งสิ้น
- 24 ร่างกายของเขาเต็มไปด้วยน้ำมัน และกระดูกของเขาก็ชุ่มด้วยไขกระดูก
- 25 อีกคนหนึ่งตายด้วยใจขมขื่น ไม่เคยได้ชิมของดี
- 26 เขาทั้งสองนอนลงในผงกลีดินเหมือนกัน และตัวนอนก็คลุมเขาทั้งสองไว้
- 27 ดูเถิด ข้ารู้ความคิดของท่านและอุบายของท่านที่จะทำผิดต่อข้า
- 28 เพราะท่านว่า `วังของเจ้านายอยู่ที่ไหน เติ่นที่ซึ่งคนชั่วอาศัยนั้นอยู่ที่ไหน'
- 29 ท่านมิได้ถามนักท่องเทียว และท่านมิได้รับสักขีพยานของเขาหรือ
- 30 ว่าคนชั่วได้สวนไว้จนถึงวันแห่งภัยพิบัติ และเขาจะถูกนำไปยังวันแห่งพระพิโรธ
- 31 ใครแจ้งวิธีการของเขาต่อหน้าเขา และผู้ใดสนองเขาในสิ่งที่เขาได้กระทำ
- 32 แม้กระนั้นเขาจะถูกหามไปยังหลุมศพ และจะยังอยู่ในอุโมงค์
- 33 สำหรับเขาก่อนดินที่หุบเขาก็เบาสบาย คนทั้งปวงก็ตามเขาไป และคนที่ไปข้างหน้าก็นับไม่ถ้วน
- 34 แล้วทำไมท่านจะมาเล่าโลมใจข้าด้วยสิ่งว่างเปล่า คำตอบของท่านไม่มีอะไรเหลือแล้วนอกจากการมุสา"

บท 22

แล้วเอลีฟัสชาวเทมานตอบว่า

- 2 "คนจะเป็นประโยชน์อะไรแก่พระเจ้าได้หรือ แนละ ผู้ใดฉลาดก็เป็นประโยชน์แก่ตนเองต่างหาก
- 3 ถ้าท่านเป็นคนชอบธรรม จะเป็นที่พักพิงพระทัยแก่องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์หรือ หรือถ้าทางทั้งหลายของท่านดีรอบคอบจะเป็นประโยชน์อะไรแก่พระองค์
- 4 พระองค์จะทรงติเตียนท่านเพราะยาเกรงหรือ พระองค์จะทรงสู้ความกับท่านหรือ
- 5 ความชั่วของท่านใหญ่โตมิใช่หรือ ความชั่วช้าของท่านไม่มีที่สิ้นสุดมิใช่หรือ
- 6 เพราะท่านยึดของประกันไปจากพี่น้องเปล่าๆ และริบเสื้อผ้าของคนที่ย่อยถ่อย
- 7 ท่านมิได้ให้หน้าแก่คนอดโรยดื่ม และท่านหน่วงเหนี่ยวชนมขังไว้มิให้คนที่หิว
- 8 คนที่มีอำนาจใหญ่โตยอมได้ที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ และคนที่มืหน้ามีตาก็ก็นำเข้าอาศัยอยู่
- 9 ท่านไล่แม่ยายออกไปมือเปล่า และแขนของลูกกำพร้าพอก็หัก
- 10 เพราะฉะนั้นกับดักอยู่รอบท่าน และความสยดสยองอันนับพันก็ท่วมทับท่าน
- 11 หรือความมิดจนท่านไม่เห็นอะไร และน้ำที่ท่วมก็คลุมท่านไว้
- 12 พระเจ้ามิได้ทรงสถิตอยู่ ณ ที่สูงในฟ้าสวรรค์หรือ จูดาวที่สูงที่สุดเกิด มั่นสูงจริงๆ
- 13 เพราะฉะนั้นท่านว่า `พระเจ้าทรงรู้อะไร พระองค์จะทรงทะลุมะเมฆมืดทึบไปพิพากษาได้หรือ
- 14 เมฆทึบคลุมพระองค์ไว้ พระองค์ทรงมองอะไรไม่เห็น และพระองค์ทรงดำเนินโดยรอบบนพื้นฟ้า'
- 15 ท่านมุ่งไปทางเก่าหรือ ซึ่งคนชั่วเคยดำเนินนั้น
- 16 ผู้ถูกฉวยเอาไปก่อนเวลากำหนดของเขา รากฐานของเขาถูกไหลล้นไปด้วยน้ำท่วม
- 17 ผู้พลพระเจ้าว่า `ขอทรงไปจากข้าทั้งหลาย' และ `องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงช่วยเขาทั้งหลายได้'
- 18 แต่พระองค์ทรงให้เรือนของเขาเต็มไปด้วยของดี แต่คำปรึกษาของคนชั่วห่างไกลจากข้า

- 19 คนชอบธรรมเห็นและยินดี คนไร้อิศานหัวเราะเยาะ
- 20 ในขณะที่ทรัพย์สินสมบัติของเราไม่ถูกตัดขาด แต่ของที่เหลือนั้นไฟก็เผาเสีย
- 21 จงปรองดองกับพระเจ้าและอยู่อย่างสันติ ดังนั้นสิ่งที่ดีจะมาถึงท่าน
- 22 ของรับพระราชบัญญัติจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และเก็บพระวาจาของพระองค์ไว้ในใจของท่าน
- 23 ถ้าท่านกลับมายังองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ท่านจะเจริญและจะทิ้งความชั่วช้าให้ไกลจากเต็นท์ของท่าน
- 24 ท่านจะรวบรวมทองคำไว้เหมือนผงคลีดิน และทองคำเมืองโอฟีร์ไว้เหมือนหินในลำธาร
- 25 และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะเป็นผู้ป้องกันท่าน และท่านจะมีเงินอย่างมากมาย
- 26 แล้วท่านจะปิติยินดีในองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และเงหน้าของท่านหาพระเจ้า
- 27 ท่านจะอธิษฐานต่อพระองค์ และพระองค์จะทรงฟังท่าน และท่านจะทำตามคำปฏิญาณของท่าน
- 28 ท่านจะตัดสินใจในเรื่องใด และเรื่องนั้นจะสำเร็จสมประสงค์ และจะมีแสงสว่างส่องทางให้ท่าน
- 29 เมื่อมนุษย์ถูกทิ้งลงไป ท่านจะว่า 'มีการทรงช่วยยกขึ้น และพระองค์ทรงช่วยคนถ่อมใจให้รอด'
- 30 พระองค์ทรงช่วยเกาะแห่งผู้ไร้ความผิดให้พ้น มันได้รับการช่วยให้พ้นโดยความสะอาดแห่งมือของท่าน"

บท 23

แล้วโยบตอบว่า

- 2 "คำร้องทุกข์ของข้าก็ขมขื่นในวันนี้ด้วย การที่ข้าถูกทุบตีก็หนักกว่าการรื้อครางของข้า
- 3 โอ ข้าอยากทราบว่าจะพบพระองค์ได้ที่ไหน เพื่อข้าจะมาถึงพระที่นั่งของพระองค์
- 4 ข้าจะยื่นคดีของข้าต่อพระพิชิตพระองค์ และบรรจข้อโต้แย้งให้เต็มปากข้า
- 5 ข้าจะทราบคำตอบของพระองค์ และเข้าใจสิ่งที่พระองค์จะตรัสกับข้า
- 6 พระองค์จะทรงโต้แย้งกับข้าด้วยฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์หรือ เปล่าละ พระองค์จะทรงให้กำลั้แก่ข้า
- 7 ณ ที่นั้นคนเที่ยงธรรมจะสู้ความกับพระองค์ได้ และข้าจะรับการช่วยให้พ้นจากผู้พิพากษาของข้าเป็นนิตย์
- 8 ดูเถิด ข้าเดินไปข้างหน้า แต่พระองค์มิได้ทรงสถิตที่นั่น และข้างหลัง แต่ข้าก็ไม่สังเกตเห็นพระองค์
- 9 ข้างซ้ายมือที่พระองค์ทรงกระทำกิจ ข้าก็ไม่เห็นพระองค์ ข้างขวามือพระองค์ทรงซ่อนอยู่ ข้าหาพระองค์ไม่พบ
- 10 ด้วยว่าพระองค์ทรงทราบทางที่ข้าไป เมื่อพระองค์ทรงทดสอบข้าแล้ว ข้าก็จะเป็นอย่างทองคำ
- 11 เท้าของข้าติดรอยพระบาทของพระองค์แน่น ข้าตามมรรคาของพระองค์ และมีได้หันไปข้างๆเลย
- 12 ข้ามิได้พลาไปจากพระบัญญัติแห่งริมพระโอษฐ์ของพระองค์ ข้าตีราคาพระวาจาแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์สูงกว่าอาหารที่จำเป็นสำหรับข้า
- 13 แต่พระองค์ทรงผันแปรมิได้ และผู้ใดจะหันพระองค์ได้ พระองค์มีพระประสงค์สิ่งใด พระองค์ก็ทรงกระทำสิ่งนั้น
- 14 เพราะว่าพระองค์จะทรงกระทำสิ่งที่พระองค์ทรงกำหนดให้ข้านั้นครบถ้วน และสิ่งอย่างนั้นเป็นอันมากอยู่ในพระตำริของพระองค์
- 15 เพราะฉะนั้นข้าจึงสะทกสะท้านต่อพระพิชิตพระองค์ เมื่อข้าตริตรอง ข้าก็ครั่นคร้ามต่อพระองค์
- 16 พระเจ้าทรงกระทำให้อใจของข้าอ่อนเปลี้ย องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้กระทำให้ข้าสะทกสะท้าน
- 17 เพราะข้ามิได้ถูกตัดขาดก่อนความมิดมาถึง และพระองค์มิได้ทรงปิดบังความมิดที่บไว้จากหน้าข้า"

บท 24

- "**เมื่อวาระกำหนดไม่ปิดบังไว้จากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ทำให้บรรดาผู้รู้จักพระองค์ไม่เห็นวันกำหนดของพระองค์
- 2 มีคนที่ย้ายหลักเขต เขายึดฝูงแพะแกะพาไปเลี้ยง
- 3 เขาไล่ต้อนลาของคนกำพร้าพอไป เขาเอาวัวของหญิงม่ายไปเป็นประกัน
- 4 เขาผลักคนขัดสนออกนอกถนน คนยากจนแห่งแผ่นดินโลกต่างก็ซ่อนตัวหมด
- 5 ดูเถิด ดังลาป่าอยู่ในถิ่นทุรกันดาร คนยากจนนั้นออกไปทำงานพยายามหาอาหาร ถิ่นแห่งแล้งให้อาหารแก่เขาและบุตรทั้งหลายของเขา

- 6 เขาทั้งหลายเก็บหญ้าแห้งที่ในทุ่ง และเขาเล็มสวนองุ่นของคนชั่ว
- 7 เขาทำให้คนที่เปลือยกายนอนตลอดคืนโดยไม่มีเสื้อผ้า และไม่มีผ้าห่มกันหนาว
- 8 เขาเปี้ยกฝนแห่งภูเขา และเกาะหินอยู่เพราะขาดที่กำบัง
- 9 มีผู้ฉวยเด็กกำพร้าออกไปจากอก และเอาของประกันจากคนยากจน
- 10 เขาทั้งหลายทำให้เขาเดินเปลือยกายไปโดยไม่มีเสื้อผ้า เขาก็แบกฟ่อนข้าวไปจากคนที่หิว
- 11 เขาทำน้ำมันอยู่ท่ามกลางกำแพงของพวกเขา เขาย่ำอยู่ที่ป้อมอย่างงุน แต่เขาต้องทนความกระหาย
- 12 คนคร่ำครวญออกมาจากที่ในเมือง และจิตใจของคนบาดเจ็บร้องขอ แต่พระเจ้ามิได้สนพระทัยในความโง่เขลาของเขา
- 13 เขาอยู่ในพวกที่กบฏต่อความสว่าง ที่ไม่คุ้นเคยกับทางของความสว่างนั้น และมีได้อยู่ในทางของความสว่างนั้น
- 14 ผู้ทำบาปกรรมลุกขึ้นมาแต่เช้าตรู่ เขาฆ่าคนยากจนและคนขัดสน และในกลางคืนเขาเป็นเหมือนขโมย
- 15 ตาของผู้ล่วงประเวณีคอยเวลาพลบค่ำ กล่าวว่า "ไม่มีตาใดจะเห็นข้า" และเขาก็ปลอมหน้าของเขา
- 16 ในยามมืดเขาซุกเข้าไปในเรือนซึ่งเขาหมายไว้สำหรับตนเองในเวลากลางวัน เขาไม่รู้จักความสว่าง
- 17 เพราะเงามัจจุราชเป็นเหมือนเวลาเช้าแก่เขาทุกคน ถ้าใครรู้จักเขา เขาก็เป็นความสยดสยองของเงามัจจุราช
- 18 เขารวดเร็วดุจดั่งน้ำมากหลาย ส่วนแบ่งของเขาถูกسابในแผ่นดิน เขาไม่หันหน้าไปสู่สวนองุ่นของเขา
- 19 ความแห้งแล้งและความร้อนฉวยเอาหน้าหิมะไปสิ้นใจ แดนคนตายก็ฉวยเอาผู้กระทำบาปไปสิ้นนั้น
- 20 ครรภ์จะลืมหยา เข้าวนอนจะกินเขาอย่างอรร้อย ไม่มีใครจำเขาได้ต่อไป ความชั่วจะหักลงเหมือนต้นไม้
- 21 เขารีดเอาจากหญิงหมั้นที่ไม่มีลูก และไม่ทำดีอะไรให้แก่หญิงม่าย
- 22 เขาได้ทำลายคนที่มีกำลังด้วยอำนาจของตน เขาลุกขึ้น แล้วไม่มีใครมั่นใจเรื่องชีวิตของตน
- 23 พระเจ้าทรงประทานความปลอดภัยให้เขา และเขาก็พึ่งอยู่ และพระเนตรของพระองค์อยู่บนหนทางของเขา
- 24 เขาทั้งหลายถูกยกย่องขึ้นครู่หนึ่งแต่ก็ต้องสิ้นไปและถูกนำลงมา เขาถูกเอาออกไปจากทางเหมือนคนอื่นๆ และถูกตัดออกเหมือนยอดรวงข้าว
- 25 แล้วบัดนี้ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น ใครจะพิสูจน์ได้ว่าข้ามูสา และสาแดงว่าสิ่งที่ข้ากล่าวนั้นไร้สาระ"

บท 25

๒๒ แล้วบิลคัดคนชูอาห์ตอบว่า

- 2 "พระเจ้าทรงอำนาจในการครอบครองและทรงให้ยาเกรงพระองค์ ทรงกระทำสันติภาพในสวรรค์เบื้องสูงของพระองค์
- 3 กองทัพของพระองค์มีจำนวนหรือ ความสว่างของพระองค์มิได้ส่องมาเหนือผู้ใดบ้าง
- 4 แล้วมนุษย์จะขอบรรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าได้อย่างไร คนที่เกิดจากผู้หญิงจะสะอาดได้อย่างไร
- 5 ดูเถิด ถึงแม้ดวงจันทร์ก็ไม่มีความสุขใส และดวงดาวก็ไม่บริสุทธิ์ในสายพระเนตรของพระองค์
- 6 มนุษย์จะยิ่งสะอาดน้อยกว่านั้นเท่าใด ผู้เป็นเพียงตัวดักแด้ และบุตรของมนุษย์เล่า ผู้เป็นเพียงตัวหนอน"

บท 26

๒๒ แล้วโยบตอบว่า

- 2 "ท่านได้ช่วยผู้ไม่มีกำลังมากจริงหนอ ท่านได้ช่วยแขนที่ไม่มีแรงแล้วหนอ
- 3 ท่านให้คำปรึกษาแก่คนที่ไม่มีสติปัญญา และได้ให้ความรู้มากที่สัมฤทธิ์ผล จริงหนอ
- 4 ท่านเปล่งวาจาออกมาแก่ใครเล่า และวิญญาณของใครได้ออกมาจากท่าน
- 5 ชาวแดนคนตายเบื้องล่างสะทกสะท้านได้น้ำและชวาน้ำนั้น
- 6 นรกเปลือยอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า และแดนพินาศไม่มีผ้าห่ม
- 7 พระองค์ทรงคลี่ทางเหนือออกคลุมที่เว้งว้าง และแขวนโลกไว้เหนือที่ว่างเปล่า
- 8 พระองค์ทรงมัดน้ำไว้ในเมฆที่บของพระองค์ และเมฆนั้นก็มิขาดวินไป

- 9 พระองค์ทรงคลุมหน้าของพระที่นั่ง และคลี่เมฆของพระองค์ออกคลุมมันไว้
- 10 พระองค์ทรงขีดปริณทลไวับนพื้นน้ำ ณ เขตระหว่างความสว่างและความมืด
- 11 เสไฟฟ้าก็หวั่นไหวและประหลาดใจเมื่อพระองค์ทรงชนาบ
- 12 พระองค์ทรงปราบทะเลให้สงบด้วยอำนาจของพระองค์ พระองค์ทรงตีคนจองหองด้วยความเข้าพระทัยของพระองค์
- 13 พระองค์ทรงตกแต่งฟ้าสวรรค์ด้วยพระวิญญาณของพระองค์ พระหัตถ์ของพระองค์ทรงสร้างพญานาคที่ซด
- 14 ดูเถิด เหล่านี้เป็นเพียงพระราชกิจผิวเผินของพระองค์ เราได้ยินถึงพระองค์ก็เป็นเพียงเสียงกระซิบ ใครจะเข้าใจถึงฤทธิ์กัมปนาทอันเกรียงไกรของพระองค์ได้"

บท 27

และโยบได้กล่าวกลอนภาษิตของตนอีกว่า

- 2 "พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด คือพระองค์ผู้ทรงนำความยุติธรรมอันควรตกแก่ข้าไปเสีย และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด คือผู้ทรงทำใจข้าให้ขมขื่น
- 3 เพราะลมหายใจยังอยู่ในตัวข้าตราบใด และลมปราณจากพระเจ้ายังอยู่ในรูจมูกของข้าตราบใด
- 4 ริมฝีปากของข้าจะไม่พูดความเท็จและลิ้นของข้าจะไม่เปล่งคำหลอกลวง
- 5 ขอพระเจ้าอย่ายอมให้ข้าเห็นว่าท่านเป็นฝ่ายที่ถูกเลย ข้าจะไม่ทิ้งความสัตย์จริงของข้าจนข้าตาย
- 6 ข้ายึดความชอบธรรมของข้าไว้มั่นไม่ยอมปล่อยไป จิตใจของข้าไม่ตำหนิข้า ไม่ว่าวันใดในชีวิตของข้า
- 7 ขอให้ศัตรูของข้าเป็นเหมือนคนชั่ว และขอให้ผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าเป็นเหมือนคนอธรรม
- 8 เพราะอะไรจะเป็นความหวังของคนหน้าซื่อใจคด แม้ว่าเขาได้กำไรแล้ว เมื่อพระเจ้าทรงเอาชีวิตของเขาไป
- 9 พระเจ้าจะทรงฟังเสียงร้องของเขาหรือ เมื่อความยากลำบากมาสู่เขา
- 10 เขาจะปิดยีนดีในองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์หรือ เขาจะกราบทูลพระเจ้าทุกเวลาหรือ
- 11 ข้าจะสอนท่านทั้งหลายโดยพระหัตถ์ของพระเจ้า ข้าจะไม่ปิดบังพระดำริขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
- 12 ดูเถิด ท่านทุกคนได้เห็นเองแล้ว ทำไมท่านจึงเหลวไหลสิ้นเชิงทีเดียวเล่า
- 13 ต่อพระเจ้า นี่เป็นส่วนของคนชั่ว และมรดกซึ่งผู้บีบบังคับจะได้รับจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
- 14 ถ้าลูกหลานของเขาเพิ่มขึ้น ก็เพื่อถูกดาบ และลูกหลานของเขาก็หาไม่พอกิน
- 15 คนของเขาที่เหลืออยู่ ความตายก็จะฝังเขาเสีย และภรรยาмайทั้งหลายของเขาจะไม่คร่ำครวญ
- 16 ถึงเขาจะกอบโกยเอาเงินไว้มากอย่างผงกลีดิน และกองเสื่อผ้าไว้ดังดินเหนียว
- 17 เขาจะกองไว้ก็ได้ แต่คนชอบธรรมจะสวม และคนไร้ผิดจะแบ่งเงินกัน
- 18 เขาสร้างบ้านเหมือนอย่างตัวมอด เหมือนอย่างเพิงที่คนยามสร้าง
- 19 คนมั่งงั่งจะนอนลง แต่เขาจะไม่ถูกรวบรวมไว้ เขาลืมตาของเขาขึ้น และเขาไม่อยู่แล้ว
- 20 ความสยดสยองท่วมเขาเหมือนน้ำมากหลาย ในกลางคืนพายุหอบเขาไป
- 21 ลมตะวันออกหอบเขาขึ้น และเขาก็จากไป เหมือนพายุฝนก็กวาดเขาออกไปจากที่ของเขา
- 22 พระเจ้าจะทรงเหวี่ยงเขาอย่างไม่ปราณี เขาจะหนีจากพระหัตถ์ของพระองค์
- 23 คนจะตบมือเยาะเย้ยเขา และเย้ยหยันเขาออกไปจากที่ของเขา"

บท 28

"และต้องมีเหมืองสำหรับแร่เงิน และมีที่สำหรับทองคำที่เขาถลุง

- 2 เขาเอาเหล็กมาจากพื้นดิน และถลุงทองสัมฤทธิ์จากแร่ดิบ
- 3 มนุษย์ก่าคัดความมืด และค้นหาไปยังเขตไกลที่สุด ค้นแร่ดิบในที่มืดครึ้มและเงามัจจุราช
- 4 เขาขุดปล่องไกลจากที่ฝูงคนอาศัยอยู่ คนสัญจรไปมาลิ้มเขาแล้ว เขาแขวนอยู่แกว่งไปแกว่งมาไกลจากฝูงคน
- 5 ฝ่ายแผ่นดินนั้นมีอาหารออกมา แต่ภายใต้ก็คว่ำอย่างถูกไฟไหม้

- 6 ก่อนหินของที่นั่นเป็นที่อยู่ของพลอยไพฑูรย์ และมันมีผงทองคำ
7 ทางนั้นไม่มีเหยี่ยวรู่ และไม่มีตาเหยี่ยวตามองเห็น
8 ลูกสิงโตไม่เคยเดินที่นั่น สิงโตดุร้ายไม่ผ่านมาที่นั่น
9 คนยืนมือที่หินแข็ง และทำลายภูเขาลงถึงราก
10 เขาขุดลารางไว้ในหิน และตาของเขาเห็นของประเสริฐทุกอย่าง
11 เขากันทาหน้าไว้ เพื่อมิให้มีน้ำย่อย และสิ่งที่ปิดบังไว้ เขานามาให้แจ้ง
12 แต่จะพบพระปัญญาที่ไหน และที่ของความเข้าใจอยู่ที่ไหน
13 มนุษย์ไม่รู้จักราคาของพระปัญญา และในแผ่นดินของคนเป็นก็หาไม่พบ
14 บาดาลพูดว่า `ที่ข้าไม่มี' และทะเลกล่าวว่า `ไม่อยู่กับข้า'
15 จะเอาทองคำซื้อก็ไม่ได้ และจะชั่งเงินให้ตามราคาก็ไม่ได้
16 จะตีราคาเป็นทองคำโอฟิรก็ไม่ได้ หรือเป็นพลอยสีน้ำข้าวประเสริฐหรือพลอยไพฑูรย์ก็ไม่ได้
17 จะเทียบเท่าทองคำและแก้วผลึกก็ไม่ได้ หรือจะแลกกับเครื่องทองคำเนื้อดีก็ไม่ได้
18 อย่าเอ่ยถึงหินปะการังและไข่มุกเลย ค่าของพระปัญญาสูงกว่ามุกดา
19 บุษราคัมแห่งเมืองเอธิโอเปีย ก็เปรียบกับพระปัญญาไม่ได้ หรือจะตีราคาเป็นทองคำบริสุทธิ์ก็ไม่ได้
20 ดังนั้นพระปัญญามาจากไหนเล่า และที่ของความเข้าใจอยู่ที่ไหน
21 เป็นสิ่งที่ซ่อนพ้นจากตาของสิ่งที่มีชีวิตทั้งปวง และปิดบังไว้จากนกในอากาศ
22 แดนพิณาสและมัจจุราชกล่าวว่า `เราได้ยินเสียงลือเรื่องพระปัญญากับหูของเรา'
23 พระเจ้าทรงทราบทางไปหาพระปัญญานั้น และพระองค์ทรงทราบที่อยู่ของพระปัญญาด้วย
24 เพราะพระองค์ทอดพระเนตรไปถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก และทรงเห็นทุกสิ่งที่ใต้ฟ้าสวรรค์
25 ในเมื่อพระองค์ทรงกำหนดหน้าหน้าให้แก่ลม และทรงกะน้ำด้วยเครื่องตวง
26 เมื่อพระองค์ทรงสร้างกฎให้ฝน และสร้างทางไว้ให้แสงแลบของฟ้าผ่า
27 แล้วพระองค์ทอดพระเนตรพระปัญญาและทรงประกาศ ทรงสถาปนาไว้และทรงวิจัย
28 และพระองค์ตรัสกับมนุษย์ว่า `ดูเถิด ความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า นั้นแหละคือพระปัญญา และที่จะพ้นจากความชั่ว คือความเข้าใจ'"

บท 29

แล้วยิบยกก็กล่าวกลอนภาษิตของท่านอีกว่า

- 2 "โอ ข้าอยากจะทำอย่างแต่ละเดือนที่ผ่านไป อย่างในสมัยเมื่อพระเจ้าทรงพิทักษ์ข้า
3 เมื่อประทับของพระองค์ส่องเหนือศีรษะข้า และข้าเดินฝ่าความมืดไปด้วยความสว่างของพระองค์
4 อย่างข้าเมื่อครั้งยังหนุ่มแน่นอยู่ เมื่อความลึกลับแห่งพระเจ้าทรงอยู่เหนือเต็นท์ของข้า
5 เมื่อองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ยังอยู่กับข้า และลูกหลานห้อมล้อมข้า
6 เมื่อเขาล้างย่างเท้าของข้าด้วยนมขัน และก่อนหินเทธารน้ำมันออกให้ข้า
7 เมื่อข้าออกมายังประตูเมือง เมื่อข้าเตรียมที่นั่งของข้าที่ถนน
8 คนหนุ่มๆเห็นข้าแล้วก็หลีกไป คนสูงอายุลุกขึ้นยืน
9 เจ้านายหยุดพูด เขามีมือปิดปากของตนไว้
10 เสียงของขุนนางก็สงบลง และลิ้นของเขาก็เกาะติดเพดานปาก
11 เมื่อหูได้ยินแล้ว ต่างก็ว่าข้าเป็นสุข และเมื่อตาดู ก็ยกย่องข้า
12 เพราะว่าข้าช่วยคนยากจนที่ร้องให้ช่วย และเด็กกำพร้าพ่อที่ไม่มีใครอุปถัมภ์เขา
13 พรของคนที่จวนพิณาสก็มาถึงข้า และข้าเป็นเหตุให้จิตใจของหญิงม่ายร้องเพลงด้วยความชื่นบาน
14 ข้าสวมความชอบธรรม และมันก็ห่อหุ้มข้าไว้ ความยุติธรรมของข้าเหมือนเสื้อคลุมและผ้าโพกศีรษะ
15 ข้าเป็นนัยน์ตาให้คนตาบอด และเป็นเท้าให้คนง่อย
16 ข้าเป็นบิดาให้คนขัดสน และข้าสอบสวนเรื่องของผู้ที่ข้าไม่รู้จัก

- 17 ข้าหักขากรรไกรของคนชั่ว และได้ดึงเอาเหยื่อจากฟันของเขา
18 แล้วข้าคิดว่า `ข้าจะตายในวังของข้า และข้าจะทิวี่วันเวลาของข้าอย่างทราญ
19 รากของข้าจะแผ่ไปถึงน้ำ มีน้ำค้างบนกิ่งของข้าตลอดคืน
20 สงสารที่ของข้าสดชื่นอยู่กับข้า และคันธนูของข้าใหม่เสมออยู่ในมือข้า'
21 คนทั้งหลายเจียนูฟงข้าและคอยอยู่ และเจียนูฟงคำปรึกษาของข้า
22 หลังจากที่ข้าพูดแล้ว เขาก็ไม่พูดอีกเลย และคำของข้าก็กลั่นลงมาเหนือเขา
23 เขาคอยข้าเหมือนคอยฝน เขาอ้าปากของเขาเหมือนอย่างรอรับน้ำฝนชุกปลายฤดู
24 ถ้าข้าหัวเราะเยาะเขา เขาก็ไม่ยอมเชื่อ และสีหน้าอันผ่องใสของข้า เขาก็มิได้ทำให้หม่นหมองลง
25 ข้าเลือกทางให้เขา และนั่งเป็นหัวหน้า และอยู่อย่างกษัตริย์ท่ามกลางกองทหาร อย่างผู้ที่ปละบโยนคนที่
คร่ำครวญ"

บท 30

"แต่เดี๋ยวนี้เขาเยาะข้า คือคนที่อ่อนกว่าข้านะ คนที่ข้าจะเหยียดหยามพ่อของเขา ถึงกับไม่ยอมมาให้อยู่กับสุนัขที่เฝ้า
ฝูงแพะแกะของข้า

- 2 ข้าจะได้อะไรจากกำลัมือของเขาทั้งหลาย คือของคนที่เรียวแรงเขาหมดไปแล้ว
3 เพราะเหตุความขาดแคลนและหิวโหยพวกเขาจึงอยู่อย่างโดดเดี่ยว เมื่อก่อนเขาหนีไปยังถิ่นทุรกันดารซึ่งรกร้าง
และถูกทิ้งไว้เสียเปล่า
4 เขาเก็บผักขะครามซึ่งอยู่กับพุ่มไม้ และเอารากต้นซากมาเป็นอาหาร
5 เขาถูกขับไล่ออกไปจากท่ามกลางคน (มีคนตะโกนตามเขาไปอย่างตามโจร)
6 ฉะนั้น เขาต้องพักอยู่ที่ล้าละหนาน ในโพรงดินและซอกหิน
7 เขาร้องอยู่ท่ามกลางพุ่มไม้ เขาเบียดกันอยู่ภายใต้ต้นตำแย
8 เขาเป็นลูกของคนถ้อย เออ เป็นลูกของคนเสียชื่อ เขาถูกกวาดออกไปเสียจากแผ่นดิน
9 และบัดนี้ข้ากลายเป็นเพลงเยาะเย้ยของเขา เออ ข้าเป็นคำครหาของเขา
10 เขาทั้งหลายสะอิดสะเอียนข้า และเหินห่างจากข้า เขาไม่รั้งรอที่จะถ่มน้ำลายลงหน้าของข้า
11 เพราะพระเจ้าทรงหย่อนสายธนูของข้า และให้ข้าตกต่ำ เขาทั้งหลายก็เหวี่ยงความยังคิดเสียต่อหน้าข้า
12 คนหนุ่มลุกขึ้นข้างขวามือของข้า เขาผลักดันเท้าของข้าออกไป เขาเหวี่ยงทางแห่งความพินาศไว้ต่อสู้ข้า
13 เขาพึงทางเงินของข้า เขาเสริมภัยพิบัติให้ข้า ไม่มีผู้ใดช่วยข้าได้เลย
14 เขามาหาข้าอย่างกับน้ำที่ทะลักเข้ามาอย่างเต็มที่ เขากลึงตัวเขามาหาข้าท่ามกลางซากปรักหักพัง
15 ความสยดสยองต่างๆนั้นมาใส่ข้า จิตใจของข้าถูกเขาติดตามอย่างลมตาม และความเจริญรุ่งเรืองของข้าสูญหายไป
เสียอย่างเมฆ
16 บัดนี้จิตใจของข้าก็ละลายไป วันแห่งความทุกข์ใจยึดตัวข้าไว้
17 กลางคืนกระดูกข้าทะลุไป และความเจ็บปวดที่ทะซ่านั้นไม่หยุดพักเลย
18 เครื่องแต่งกายของข้าเสียรูปไปด้วยความรุนแรงแห่งโรคนี้ มันมัดข้าอย่างผ้าคอเสื้อรัดข้า
19 พระเจ้าทรงเหวี่ยงข้าลงในปลัก และข้าก็กลายเป็นเหมือนผลคลีและขี้เถ้า
20 ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ และพระองค์หาทรงสดับข้าพระองค์ไม่ ข้าพระองค์ยืนขึ้น และพระองค์หาทรงมองไม่
21 พระองค์กลับทรงดูร้ายต่อข้าพระองค์ พระองค์ทรงต่อต้านข้าพระองค์ด้วยพระหัตถ์ทรงฤทธิ์ของพระองค์
22 พระองค์ทรงชูข้าพระองค์ขึ้นเหนือลม และทรงให้ข้าพระองค์ซีลม และทรงให้ตัวข้าพระองค์ละลายไป
23 ข้าพระองค์ทราบแล้วว่าพระองค์จะทรงให้ข้าพระองค์ตายเสีย และให้ไปสู่ที่กำหนดของคนเป็นทั้งปวง
24 ถึงกระนั้นเขาจะไม่ยื่นมือของเขามาช่วยคนในแดนคนตาย ถึงแม้ว่าพวกเขาร้องขอความช่วยเหลือในท่ามกลาง
ภัยพิบัติของเขา
25 ข้ามิได้ร้องไห้เพื่อผู้ที่วันเวลาของเขาเยือกเย็นหรือ จิตใจของข้ามิได้โศกสลดเพื่อคนขัดสนหรือ
26 แต่เมื่อข้ามองหาของดี ของร้ายก็มาถึง และเมื่อข้าคอยความสว่าง ความมืดก็มาถึง
27 จิตใจของข้าร้อนรุ่มไม่เคยสงบเลย วันแห่งความทุกข์ใจมาพบข้า

- 28 ข้าได้ไว้ทุกข์ มีไชด้วยแดด ช้ายืนขึ้นในที่ชุมนุมชน และร้องขอความช่วยเหลือ
29 ข้าเป็นพี่น้องกับมังกร และเป็นเพื่อนกับนกเค้าแมว
30 ผิวหนังของข้าดำ กระดูกของข้าร้อนอย่างไฟไหม้
31 เพราะฉะนั้นเสียงพิณเขาคู่ของข้ากลายเป็นเสียงโหยไห้ และเสียงขลุ่ยของข้ากลายเป็นเสียงของผู้ที่ร้องไห้"

บท 31

- "ข้าได้กระทำพันธสัญญากับนัยน์ตาของข้า แล้วข้าจะมองหญิงพรหมจารีได้อย่างไร
2 อะไรจะเป็นส่วนของข้าจากพระเจ้าเบื้องบน และเป็นมรดกของข้าจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ณ ที่สูง
3 มิใช่ยกยอนตรายสำหรับคนชั่ว และภัยพิบัติสำหรับคนที่กระทำความชั่วซ้ำดอกหรือ
4 พระองค์มีทรงเห็นทางที่ข้าไป และนับฝ่ามือของข้าดอกหรือ
5 ถ้าข้าได้ดำเนินไปกับความไร้สาระ และเท้าของข้าเร่งไปสู่ความหลอกลวง
6 ก็ขอให้เอาข้าซึ่งด้วยตราชูที่ยังตรง และขอพระเจ้าทรงทราบความซื่อสัตย์ของข้า
7 ถ้าอย่างเท้าของข้าหันออกไปจากทาง และจิตใจของข้าไปตามนัยน์ตาของข้า และถ้าต่างปรารถนาใดๆเกาะติดมือข้า
8 ก็ขอให้ข้าหวน และให้คนอื่นกิน และขอให้สิ่งที่อกขึ้นเพื่อข้าถูกถอนรากเอาไป
9 ถ้าใจของข้าถูกล่อลวงไปหาผู้หญิง และข้าได้ชุมนุมอยู่ที่ประตูเพื่อนบ้านของข้า
10 แล้วก็ขอให้ภรรยาของข้าไม่แบ่งให้คนอื่น และให้คนอื่นโน้มทับนาง
11 เพราะนั่นเป็นความผิดที่ร้ายกาจ และเป็นความชั่วช้าที่ผู้พิพากษาต้องปรับโทษ
12 เพราะนั่นจะเป็นไฟผลาญให้ไปถึงแดนพิณาส และจะถอนรากผลเพิ่มพูนทั้งปวงของข้า
13 ถ้าข้าดูถูกเรื่องของทาสหรือทาสหญิงของข้า เมื่อเขานำมาร้องทุกข์ต่อข้า
14 เมื่อพระเจ้าทรงลุกขึ้น แล้วข้าจะทำอะไรได้ เมื่อพระองค์ทรงสอบถาม ข้าจะทูลตอบพระองค์อย่างไร
15 พระองค์ผู้ทรงสร้างข้าในครรภ์ มิได้ทรงสร้างเขาหรือ มิใช่พระองค์องค์เดียวเท่านั้นหรือ ที่ทรงสร้างเราทั้งสองในครรภ์
16 ถ้าข้าได้ทรวงหนึ่งยวสิ่งใดๆที่คนยากจนอยากได้ หรือได้กระทำให้นัยน์ตาของหญิงม่ายมองเสียเปล่า
17 หรือข้ารับประทานอาหารของข้าแต่ลำพัง และคนกำพร้าพ่อไม่ได้ร่วมรับประทานอาหารนั้นด้วย
18 (เพราะตั้งแต่เด็กมา เขาเติบโตขึ้นกับข้า อย่างอยู่กับพ่อ และข้าได้เป็นผู้แนะนำเธอตั้งแต่ครรภ์มารดาของข้า)
19 ถ้าข้าเห็นคนหนึ่งคนใดพิณาสเพราะขาดเสื้อผ้า หรือเห็นคนขัดสนไม่มีผ้าคลุมกาย
20 ถ้าบั้นเอวของเขามีได้วยพรแก่ข้า และถ้าเขามีได้อุ่นด้วยขนแกะของข้า
21 ถ้าข้ายกมือขึ้นและต้องคนกำพร้าพ่อเพราะข้าเห็นความสนับสนุนที่ประตูเมือง
22 แล้วก็ให้กระดูกไหลปลาร้าหลุดจากปากของข้า และให้แขนของข้าหักหลุดจากข้อต่อเสียเถิด
23 เพราะข้าสยดสยองด้วยภัยพิบัติที่มาจากพระเจ้า และด้วยเหตุความโหดร้ายการของพระองค์ ข้าทำอะไรไม่ได้
24 ถ้าข้ากระทำให้ทองคำเป็นที่ไวใจหรือพูดกับทองคำเนื้อดีว่า `ท่านเป็นที่วางใจของข้า'
25 ถ้าข้าเปรมปรีดิ์เพราะสมบัติของข้ามากมาย หรือเพราะมือของข้าได้มากมาย
26 หรือข้าเฟื่องดวงอาทิตย์เมื่อส่องแสง หรือดวงจันทร์เมื่อเคลื่อนไปอย่างสง่า
27 และจิตใจของข้าถูกล่อลวงอยู่อย่างลับๆ และปากของข้าจูบมือของข้า
28 นี่เป็นความชั่วช้าด้วยที่ผู้พิพากษาจะต้องปรับโทษ เพราะข้าคงต้องปฏิเสธพระเจ้าเบื้องบน
29 ถ้าข้าเปรมปรีดิ์เมื่อผู้ที่เกลียดชังข้านั้นพิณาส หรือลึงโลดเมื่อเหตุร้ายมาทันเขา
30 ข้าไม่ยอมให้ปากของข้าบาปไปโดยขอชีวิตของเขาด้วยคำสาปแช่ง
31 ถ้าคนแห่งดินท่ของข้ามิได้กล่าวว่า `ยังมีใครที่ไหนที่กินเนื้อของนายไม้อืม'
32 คนต่างถิ่นมิได้พักอยู่ในถนน ข้าเปิดประตูให้แก่คนเดินทาง
33 ถ้าข้าปิดบังการละเมิดของข้าอย่างอาดัม ด้วยซ่อนความชั่วช้าของข้าไว้ในอกของข้า
34 เพราะข้ากลัวมวลชนและกลัวที่ครอบครัวต่างๆจะเหยียดหยามข้า ข้าจึงนิ่งเสีย ไม่ออกไปพ้นประตูบ้าน
35 โอ ข้าอยากไห้สักคนหนึ่งฟังข้า ดูเถิด ความปรารถนาของข้าคือ ขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ตอบข้า โอ ข้าอยากได้คำ

สำนวนฟองข้าซึ่งคู่ความเขียนขึ้น

- 36 ข้าจะใส่บาแนกไปแน่ทีเดียว ข้าจะมัดมันไว้ต่างมงกุฏ
- 37 ข้าจะแจ้งจำนวนฝีมือของข้าแก่พระองค์ ข้าจะเข้าไปเฝ้าพระองค์อย่างเป็นเจ้านาย
- 38 ถ้าที่ดินของข้าร้องกล่าวโทษข้า และร้องไถ่นั้นร้องให้ด้วยกัน
- 39 ถ้าข้ากินผลิตผลของมันด้วยมิได้เสียเงิน และกระทำให้เจ้าของที่ดินเดิมนั้นเสียชีวิต
- 40 ก็ขอให้มันผักหนามออกแทนข้าวสาลี และหญ้าสาบแร้งแทนข้าวบาร์ลี" จบถ้อยคำของโยบ

บท 32

ดังนั้น บุรุษทั้งสามก็หยุดตอบโยบ เพราะโยบชอบธรรมในสายตาของตนเอง

- 2 แล้วเอลีชู บุตรชายบาราเคล คนบูธิ ครอบครวราม ก็โกรธ เขาโกรธโยบ เพราะท่านอ้างตัวว่าชอบธรรมหาใช่พระเจ้าไม่
- 3 เขาโกรธสหายสามคนของโยบด้วย เพราะเขาทั้งหลายตอบไม่ได้ หนึ่งที่เขาหาว่าโยบผิด
- 4 ฝ่ายเอลีชูคอยจนโยบพูดจบ เพราะพวกเขาแก่กว่าตน
- 5 และเมื่อเอลีชูเห็นว่าไม่มีคำตอบในปากของบุรุษทั้งสามนี้แล้ว เขาจึงโกรธ
- 6 และเอลีชู บุตรชายบาราเคล คนบูธิ กล่าวว่า "ข้าพเจ้ายังเยาว์วัย และท่านสูงอายุลแล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเกรงกลัวที่จะกล่าวความคิดเห็นของข้าพเจ้าแก่ท่าน
- 7 ข้าพเจ้าว่า `ขอให้วัยพูดเถิด และให้ปีหลายปีสอนสติปัญญา'
- 8 แต่มีจิตวิญญาณในมนุษย์ การคล้อยจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์กระทำให้เขาเข้าใจ
- 9 ไม่ใช่ผู้ยิ่งใหญ่เท่านั้นที่เป็นคนฉลาด หรือคนสูงอายุนำใจความยุติธรรม
- 10 เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงว่า `ขอฟังข้าพเจ้า ขอให้ข้าพเจ้ากล่าวความคิดเห็นของข้าพเจ้าด้วย'
- 11 ดูเถิด ข้าพเจ้าได้คอยฟังคำของท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าเจียนหูฟังเหตุผลของท่านขณะที่ท่านค้นหาว่าจะพูดว่าอะไร
- 12 เออ ข้าพเจ้าสนใจฟังท่าน และ ดูเถิด ไม่มีผู้ใดให้เหตุผลอันควรแก่โยบ ในพวกท่านไม่มีผู้ใดที่ตอบคำของโยบได้
- 13 อย่าเพ้อพูดนะว่า `เราได้พบพระปัญญาแล้ว พระเจ้าทรงผลึกเขาลงแล้ว มิใช่มนุษย์'
- 14 เขามีได้เฟื่องเลี้ยงถ้อยคำของเขาใส่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะไม่ตอบถ้อยคำของเขาด้วยคำพูดของท่าน
- 15 เขาทั้งหลายก็ตกตะลึง เขาไม่ตอบอีก เขาไม่มีถ้อยคำจะพูดสักคำเดียว
- 16 และข้าพเจ้าจะคอยหรือ (เพราะเขาทั้งหลายไม่พูด เพราะเขายืนอยู่ที่นั่น ไม่ตอบอีก)
- 17 ข้าพเจ้ากล่าวว่า `ข้าพเจ้าจะให้คำตอบของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสำแดงความคิดเห็นของข้าพเจ้าด้วย
- 18 เพราะข้าพเจ้ามีถ้อยคำเต็มตัว จิตใจภายในข้าพเจ้าบังคับข้าพเจ้าอยู่'
- 19 ดูเถิด จิตใจของข้าพเจ้าเหมือนเหล้าองุ่นซึ่งไม่มีที่ระบายออก เหมือนถุงหนังเหล้าองุ่นใหม่จะระเบิดอยู่รอบร่อแล้ว
- 20 ข้าพเจ้าต้องพูดจึงจะได้ความบรรเทา ข้าพเจ้าต้องเปิดริมฝีปากขึ้นตอบ
- 21 ข้าพเจ้าจะไม่แสดงอคติต่อบุคคลใดๆ หรือใช้การประจบสอพลอต่อผู้ใด
- 22 เพราะข้าพเจ้าประจบสอพลอไม่ได้ ถ้าทำอย่างนั้น ผู้ทรงสร้างของข้าพเจ้าจะกำจัดข้าพเจ้าเสียในไม่ช้า"

บท 33

"ท่านโยบเจ้าข้า อย่างไรก็ตามขอฟังคำของข้าพเจ้า และฟังถ้อยคำทั้งสิ้นของข้าพเจ้า

- 2 ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้าได้อ้าปาก ลิ้นภายในปากของข้าพเจ้าก็พูด
- 3 ถ้อยคำของข้าพเจ้าสำแดงความเที่ยงธรรมแห่งจิตใจ และริมฝีปากของข้าพเจ้าจะกล่าวความรู้อย่างจริงใจ
- 4 พระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงสร้างข้าพเจ้า และลมปราณขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ให้ชีวิตแก่ข้าพเจ้า
- 5 ถ้าท่านตอบข้าพเจ้าได้ ก็ตอบชี้ จงลำดับถ้อยคำของท่านต่อหน้าข้าพเจ้า เชิญเถอะ
- 6 ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่อย่างท่านตรงพระพักตร์พระเจ้า พระองค์ทรงปั้นข้าพเจ้าขึ้นมาจากดินด้วยเหมือนกัน

- 7 ดูเถิด อย่าให้ความกลัวข้าพเจ้ากระทำให้นั่นตกใจ ข้าพเจ้าจะไม่ชักชวนท่านหนักเกินไป
- 8 และ ท่านพูดให้ข้าพเจ้าฟัง และข้าพเจ้าได้ยินเสียงถ้อยคำของท่านว่า
- 9 'ข้าพเจ้าสะอาด ปราศจากการละเมิด ข้าพเจ้าบริสุทธิ์' 'ไม่มีความชั่วช้าในข้าพเจ้าเลย
- 10 ดูเถิด พระองค์ทรงหาเรื่องกับข้าพเจ้า พระองค์ทรงเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นศัตรูกับพระองค์
- 11 พระองค์ทรงเอาเท้าของข้าพเจ้าใส่ข้อไว้ และทรงเฝ้าดูทางของข้าพเจ้าทั้งสิ้น'
- 12 ดูเถิด ในเรื่องนี้ท่านไม่ยุติธรรมเลย ข้าพเจ้าจะตอบท่าน พระเจ้าใหญ่ยิ่งกว่ามนุษย์
- 13 ทำไมท่านจึงได้แย้งกับพระองค์ เพราะพระองค์ไม่ทรงรายงานเรื่องพระราชกิจใดๆของพระองค์เลย
- 14 เพราะพระเจ้าตรัสครั้งหนึ่ง เออ สองครั้ง แต่มนุษย์ไม่หยิ่งรู้ได้
- 15 ในความฝัน ในนิมิตกลางคืนเมื่อคนหลับสนิท เมื่อเขาเคลิบเคลิ้มอยู่บนที่นอนของเขา
- 16 แล้วพระองค์ทรงเบิกหูของมนุษย์ และทรงประทับตราคำสั่งสอนของเขาไว้
- 17 เพื่อว่าพระองค์จะได้หันให้มนุษย์กลับจากเป้าหมายของเขา และตัดความเยอหยิ่งออกเสียจากมนุษย์
- 18 พระองค์ทรงยึดเหนี่ยววิญญาณของเขาไว้จากปากแดนคนตาย และยึดชีวิตของเขาไว้จากการที่จะพินาศด้วยดาบ
- 19 มนุษย์ยังถูกทดสอบด้วยความเจ็บปวดบนที่นอนของเขาด้วย และด้วยความเจ็บปวดอย่างสาหัสในกระดูกต่างๆของเขา
- 20 ชีวิตของเขาจึงได้เปื้อนอาหาร และจิตใจจึงได้เปื้อนอาหารโอชะ
- 21 เนื้อของเขาทรุดโทรมไปมากจนมองไม่เห็น กระดูกของเขาซึ่งแลไม่เห็นนั้นก็โผล่ออกมา
- 22 เออ วิญญาณของเขาเข้าไปใกล้ปากแดนคนตาย และชีวิตของเขาใกล้ผู้ที่นำความตายมา
- 23 ถ้ามีผู้ส่งชาวผู้หนึ่งมาเพื่อเขาเป็นสาม หนึ่งในพันเพื่อแลกแกมมนุษย์ว่าอะไรถูกเพื่อเขา
- 24 และผู้ส่งชาวนั้นกรุณาเขา ทูลว่า 'ขอทรงปล่อยเขาให้พ้นจากที่จะไปยังปากแดนคนตาย ข้าพระองค์พบค่าไถ่แล้ว
- 25 เนื้อของเขาจะอ่อนกว่าเนื้อเด็ก ขอให้เขากลับไปสู่กำลังเหมือนเมื่อยังหนุ่ม'
- 26 เขาจึงจะอธิษฐานต่อพระเจ้า และพระองค์จะทรงพอพระทัยเขา เขาจะเห็นพระพักตร์พระองค์ด้วยความชื่นบาน
- แล้วพระองค์จะทรงให้มนุษย์กลับสู่สภาพความชอบธรรม
- 27 พระองค์ทรงทอดพระเนตรมนุษย์ และถ้าผู้ใดกล่าวว่า 'ข้าบาปแล้ว และเห็นผิดเป็นชอบ และมีได้เป็นประโยชน์อะไรแก่ข้า'
- 28 พระองค์จะทรงไถ่จิตวิญญาณของเขาให้พ้นจากการลงไปสู่ปากแดนคนตาย และชีวิตของเขาจะเห็นความสว่าง
- 29 ดูเถิด พระเจ้าทรงกระทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นกับมนุษย์บ่อยๆหลายครั้ง
- 30 เพื่อจะนำจิตวิญญาณของเขามาจากปากแดนคนตาย เพื่อให้เขาแจ่มแจ้งขึ้นด้วยความสว่างแห่งผู้ทรงมีชีวิต
- 31 โอ ท่านโยบเจ้าข้า ขอตั้งใจฟังข้าพเจ้า ขอเงียบ และข้าพเจ้าจะพูด
- 32 ถ้าท่านมีอะไรพูดก็ตอบข้าพเจ้ามาเถอะ เพราะข้าพเจ้าปรารถนาแก้คดีให้ท่าน
- 33 ถ้าหากไม่ก็ขอฟังข้าพเจ้า ขอเงียบและข้าพเจ้าจะสอนปัญญาให้แก่ท่าน"

บท 34

โอลีฮูพูดต่อไปว่า

- 2 "โอ ท่านผู้มีปัญญา ขอฟังถ้อยคำของข้าพเจ้า ท่านผู้มีความรู้ ขอเงียหูฟังข้าพเจ้า
- 3 เพราะหูก็ลองชิมถ้อยคำอย่างกับเพดานปากชิมอาหาร
- 4 ขอให้เราเลือกสิ่งที่ถูก ขอให้เราเรียนรู้ในพวกเราเองว่าอะไรดี
- 5 เพราะโยบกล่าวว่า 'ข้าพเจ้าเป็นคนชอบธรรม และพระเจ้าทรงเอาความยุติธรรมที่ควรตกแก่ข้าพเจ้าไปเสีย'
- 6 ข้าพเจ้าถูกนับเป็นคนมูสา ถึงแม้ข้าพเจ้าชอบธรรม ผลของข้าพเจ้ารักษาไม่หายแม้ว่าข้าพเจ้าไม่มีการละเมิดเลย
- 7 ใครหนอที่จะเหมือนโยบ ผู้เต็มความเหี้ยมหยามเหมือนดื่มน้ำ
- 8 ผู้เข้าสังคมกับคนกระทำความชั่วช้า และเดินไปกับคนชั่ว
- 9 เพราะท่านได้กล่าวว่า 'ไม่เป็นประโยชน์อะไรแก่มนุษย์เราที่เขาจะปิตินดีในพระเจ้า'
- 10 เพราะฉะนั้น ท่านผู้มีความเข้าใจ ขอฟังข้าพเจ้า เมินเสียเถิดที่พระเจ้าจะทรงกระทำความชั่ว และที่องค์ผู้ทรง

มทิตถิตถึจะทรงกระทำความชั่วช้า

- 11 เพราะพระเจ้าทรงสนองตามการกระทำของมนุษย์ และพระองค์ทรงให้เกิดแก่เขาตามการกระทำของเขา
- 12 แน่نونทีเดียว พระเจ้าจะไม่ทรงกระทำชั่ว และองค์ผู้ทรงมทิตถิตถึจะไม่ทรงผันแปรความยุติธรรม
- 13 ใครแต่งตั้งให้พระองค์ปกครองโลก หรือใครเล่ามอบหมายทั้งโลกไว้กับพระองค์
- 14 ถ้าพระองค์ทรงเอาพระทัยใส่กับมนุษย์ และทรงรวบรวมวิญญาณและลมปราณของเขากลับมาสู่พระองค์
- 15 เนื้อหนังทั้งสิ้นก็จะพินาศไปด้วยกัน และมนุษย์ก็จะกลับไปเป็นผงคลีดิน
- 16 ถ้าท่านมีความเข้าใจ ขอฟังข้อนี้ ขอฟังเสียงถ้อยคำของข้าพเจ้า
- 17 ผู้ที่เกลียดชังความยุติธรรมควรจะปกครองหรือ ท่านจะประณามผู้ที่ชอบธรรมที่สุดหรือ
- 18 เหมาะสมหรือไม่ที่จะพูดแก่ษัตริย์ว่า `ท่านผู้ชั่วร้าย' และแก่เจ้านายว่า `ท่านทั้งหลายผู้ชอบธรรม'
- 19 ยิ่งไม่เหมาะสมที่จะแสดงอคติแก่เจ้านาย หรือไม่ทรงเห็นแก่คนมั่งคั่งมากกว่าคนยากจน เพราะคนทั้งหมดนี้เป็นพระหัตถ์กิจของพระองค์
- 20 สักครู่เดียวเขาทั้งหลายก็ตาย เวลาที่ยิ่งกินประชาชนตัวสั้นและตายไป และผู้มีอำนาจก็ถูกเอาไปเสียมิใช่ด้วยมือมนุษย์
- 21 เพราะพระเนตรของพระองค์มองดูทางทั้งหลายของมนุษย์ พระองค์ทรงเห็นย่างเท้าของเขทั้งหมด
- 22 ไม่มีที่มืดครึ้มหรือเงามัจจุราชซึ่งคนกระทำความชั่วช้าจะซ่อนตัวได้
- 23 เพราะพระองค์จะไม่ทรงกำหนดให้มนุษย์ทำเกินสิ่งที่สมควร ให้เข้าเฝ้าพระเจ้ารับการพิพากษา
- 24 พระองค์ทรงทบทวนผู้มีอำนาจเป็นชั้นๆ โดยไม่ต้องนับและทรงตั้งคนอื่นไว้แทน
- 25 เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงทราบกิจการของเขา และทรงคว่ำเขาเสียในกลางคืน เขาก็แหลกไป
- 26 พระองค์ทรงดีเขาเหมือนอย่างคนชั่วต่อหน้าต่อตาคนอื่น
- 27 เพราะว่าเขาทั้งหลายหันกลับเสียจากการติดตามพระองค์ และไม่นับถือมรรคาของพระองค์แต่อย่างใดเลย
- 28 เหตุนี้เขาจึงกระทำให้เสียงร้องของชนยากจนมาถึงพระองค์ และพระองค์ทรงฟังเสียงร้องของผู้รับความทุกข์ใจ
- 29 เมื่อพระองค์ทรงประทานความสงบให้ ใครจะสร้างความยุ่งยากได้ เมื่อพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์ ใครจะเห็นพระองค์ได้ ไม่ว่าจะทำแก่ประชาชาติหรือแก่บุคคลก็เหมือนกัน
- 30 เพื่อว่าคนหน้าซื่อใจคดจะไม่ได้ครอบครอง และเขาจะไม่วางกับดักประชาชน
- 31 เพราะเป็นสิ่งที่เหมาะสมที่จะร้องทูลพระเจ้าว่า `ข้าพระองค์ได้รับการติสอนแล้ว ข้าพระองค์จะไม่ทำผิดต่อไปอีก
- 32 ขอทรงโปรดสอนข้าพระองค์ถึงสิ่งที่ข้าพระองค์มองไม่เห็น ถ้าข้าพระองค์กระทำความชั่วช้า ข้าพระองค์จะไม่กระทำอีก'
- 33 การตอบสนองของพระองค์จะต้องเป็นอย่างที่ท่านต้องการหรือ ท่านจึงไม่รับ ท่านเองต้องเลือก และไม่ใช้ข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นท่านมีความคิดเห็นอย่างไร ก็พูดไปเถิด
- 34 จงให้คนที่เข้าใจพูดกับข้าพเจ้า และให้คนฉลาดฟังข้าพเจ้า
- 35 โยบพูดอย่างที่ไม่มีความรู้ ถ้อยคำของเขาปราศจากสติปัญญา
- 36 ข้าพเจ้าปรารถนาให้โยบถูกทดลองต่อไปถึงที่สุด เพราะว่าเขตอบเหมือนอย่างคนชั่ว
- 37 เพราะเขาเพิ่มการกบฏเข้ากับบาปของเขา เขาตบมือเย้ยอยู่ท่ามกลางเรา และทวีถ้อยคำของเขากล่าวร้ายพระเจ้า"

บท 35

โอลีฮูพูดต่อไปว่า

- 2 "ท่านคิดว่า นี่ยุติธรรมหรือ ท่านพูดหรือว่า `ความชอบธรรมของข้าพเจ้ายิ่งกว่าของพระเจ้า'
- 3 ที่ท่านถามว่า `ข้าพเจ้าจะได้ประโยชน์อะไร' และ `ข้าพเจ้าจะได้ประโยชน์อะไรถ้าข้าพเจ้าได้รับการชำระจากบาปของข้าพเจ้า'
- 4 ข้าพเจ้าจะตอบท่านกับมิตรสหายของท่านด้วย
- 5 จงมองดูท้องฟ้าเถิด ดูเมฆซึ่งอยู่สูงกว่าท่าน
- 6 ถ้าท่านทำบาป ท่านจะได้อะไรที่กระทบกระเทือนพระองค์ ถ้าการละเมิดของท่านทวีขึ้น ท่านทำอะไรแก่พระองค์
- 7 ถ้าท่านเป็นคนชอบธรรม ท่านถวายอะไรแก่พระองค์ หรือพระองค์ทรงรับอะไรจากมือของท่าน

- 8 ความชั่วของท่านก็เป็นอันตรายแก่คนอย่างท่าน และความชอบธรรมของท่านก็เป็นประโยชน์แก่บุตรมนุษย์
- 9 เหตุด้วยการถูกบีบบังคับเป็นอันมาก ก็ทำให้ผู้ที่ถูกบีบบังคับนั้นร้องทุกข์ เขาร้องขอความช่วยเหลือเนื่องด้วยแขนของผู้ทรงอำนาจ
- 10 แต่ไม่มีสักคนพูดว่า `พระเจ้าผู้ทรงสร้างข้าพเจ้า ผู้ทรงประทานเพลงในเวลากลางคืน ทรงอยู่ที่ไหน
- 11 ผู้ทรงสอนเรามากกว่าสอนสัตว์แห่งแผ่นดินโลก และทรงกระทำให้เราฉลาดกว่านกในฟ้าอากาศ'
- 12 เขาร้องทุกข์ ณ ที่นั้น แต่ไม่มีผู้ใดตอบเขา เหตุความเยือกแข็งของคนชั่ว
- 13 แน่ละ พระเจ้ามิได้ฟังสิ่งไร้สาระ และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ก็มิได้ทรงนับถือเสียงนั้น
- 14 ถึงแม้ท่านว่า ท่านจะไม่เห็นพระองค์ แต่คดีนั้นก็อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ ฉะนั้นท่านจงวางใจในพระองค์อยู่
- 15 บัดนี้ เพราะไม่เป็นเช่นนั้น พระพิโรธของพระองค์ได้ลงโทษ แต่พระองค์มิได้สนพระทัยการละเมิดเสียมากมาย
- 16 เพราะฉะนั้นโยบจึงอ้าปากพูดคำคมๆแล้งๆ และทวีคำพูดโดยปราศจากความรู้"

บท 36

และเอลีชูพูดต่อไปด้วยว่า

- 2 "ขอทนอยู่กับข้าพเจ้าสักหน่อย และข้าพเจ้าจะสำแดงแก่ท่าน เพราะข้าพเจ้ามีบางสิ่งที่จะพูดแทนพระเจ้าอีก
- 3 ข้าพเจ้าจะเอาความรู้มาจากที่ไกล และถวายเป็นความชอบธรรมแก่ผู้ทรงสร้างข้าพเจ้า
- 4 เพราะที่จริงถ้อยคำของข้าพเจ้ามิใช่เท็จ พระองค์ผู้ทรงความรู้รอบคอบสถิตกับท่าน
- 5 ดูกูเถิด พระเจ้าทรงอำนาจภาพ และมีได้ทรงเหยียดหยามผู้ใดเลย พระองค์ทรงอำนาจภาพในเรื่องกำลังและสติปัญญา
- 6 พระองค์มิได้สงวนชีวิตคนชั่ว แต่ทรงประทานความยุติธรรมแก่คนยากจน
- 7 พระองค์มิได้ทรงหันพระเนตรของพระองค์จากคนชอบธรรม แต่กับบรรดาข้าศัตรีบนพระที่นั่ง พระองค์ทรงตั้งเขาไว้เป็นนิตย์ และเขาก็อยู่ในที่สูง
- 8 และถ้าเขาถูกจำด้วยพันธนาการ และติดอยู่ในปวงแห่งความทุกข์ใจ
- 9 พระองค์ก็ทรงสำแดงกิจกรรมของเขาส่งหลายแก่เขา และการละเมิดของเขาว่าเขาได้กระทำมากเกินไป
- 10 พระองค์ทรงเบิกหูของเขาส่งฟังคำเตือนสอน และทรงบัญชาให้เขากลับจากความชั่วช้าของเขา
- 11 ถ้าเขาทั้งหลายเชื่อฟัง และปรนนิบัติพระองค์ เขาจะอยู่ครบอายุของเขาด้วยความเจริญรุ่งเรือง และอยู่ครบปีของเขาด้วยความสุขใจ
- 12 แต่ถ้าเขาทั้งหลายไม่เชื่อฟัง เขาทั้งหลายจะพินาศด้วยดาบ และตายโดยปราศจากความรู้
- 13 คนหน้าซื่อใจคดก็สะสมพระพิโรธ เมื่อพระองค์ทรงมัดเขา เขาไม่ร้องให้ช่วย
- 14 เขาตายเมื่อยิ่งหนุมอยู่ และชีวิตของเขาอยู่ท่ามกลางพวกกะเทย
- 15 พระองค์ทรงช่วยคนยากจนให้พ้นด้วยความทุกข์ใจของเขา และทรงให้ความลำเค็ญเบิกหูของเขา
- 16 เออ พระองค์ทรงชวนท่านให้ออกมาจากความคับใจ มายังที่กว้างที่ไม่มีการบีบ และสิ่งทวางไว้ในสำหรับของท่านก็มีแต่สิ่งอันพ้น
- 17 แต่ท่านก็สมกับการพิพากษาคนชั่ว การพิพากษาและความยุติธรรมมาทันจับท่าน
- 18 เหตุด้วยพระพิโรธ จงระงับเถิด เกรงว่าพระองค์จะเอาท่านไปเสียด้วยการลงโทษ แล้วแม้การไถ่ยังยิ่งใหญ่ก็ไม่สามารถช่วยท่านให้พ้นได้
- 19 พระองค์จะสนพระทัยในทรัพย์สมบัติของท่าน หรือทองคำ หรือเรี่ยวแรงทั้งสิ้นหรือ เปล่าเลย
- 20 อย่าอาลัยถึงกลางคืน เมื่อชนชาติทั้งหลายถูกตัดขาดในที่ของเขา
- 21 ระงับใจเถิด อย่าหันไปหาความชั่วช้า เพราะท่านเลือกสิ่งนี้มากกว่าเลือกความทุกข์ใจ
- 22 ดูกูเถิด พระเจ้าทรงสำแดงความยิ่งใหญ่ด้วยฤทธานุภาพของพระองค์ ผู้ใดเป็นผู้สั่งสอนเหมือนอย่างพระองค์เล่า
- 23 ผู้ใดเป็นผู้บงการมรรคาของพระองค์ หรือผู้ใดจะพูดได้ว่า `พระองค์ทรงกระทำความชั่วช้าแล้ว'
- 24 จงระลึกถึงที่จะยกย่องพระราชกิจของพระองค์ ซึ่งมนุษย์ได้เห็นนั้น
- 25 มนุษย์ทั้งปวงเพ่งดูสิ่งนั้นอยู่แล้ว มนุษย์เห็นสิ่งนั้นได้แต่ไกล
- 26 ดูกูเถิด พระเจ้านั้นใหญ่ยิ่ง และเราก็คงหาหยั่งรู้ถึงพระองค์ไม่ อายุของพระองค์เป็นสิ่งที่ค้นหาไม่ได้
- 27 เพราะพระองค์ทรงตั้งหยดน้ำขึ้นไป ซึ่งตกลงเป็นฝนจากโอ้น้ำของพระองค์

- 28 ซึ่งเมฆก็ตกลงมา และหยดลงที่มนุษย์อย่างอุดม
29 เออ มีคนใดเข้าใจการแผ่ของเมฆหรือ และการคะนองแห่งพลับพลาของพระองค์หรือ
30 ดูเถิด พระองค์ทรงกระจายฟ้าแลบออกไปรอบพระองค์และคลุมกันของทะเล
31 เพราะพระองค์ทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลายด้วยสิ่งนี้ พระองค์ประทานอาหารอย่างอุดมสมบูรณ์
32 พระองค์ทรงคลุมฟ้าแลบด้วยเมฆ และทรงบัญชาให้เมฆบังฟ้าแลบนั้น
33 เสียงครืนๆของม่านประกาศเกี่ยวกับพระองค์ และผู้สวดก็ประกาศเกี่ยวกับพายุซึ่งจะมาถึง"

บท 37

- "เรื่องนี้จะทำให้หัวใจของข้าพเจ้าสั่นไหว สะทกสะท้านขวัญหนีดีฝ่อ
2 จงตั้งใจฟังเสียงกัมปนาทของพระองค์ และเสียงกระหึ่มที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์
3 พระองค์ทรงปล่อยไฟไปทั่วใต้ฟ้าทั้งสิ้น และฟ้าแลบของพระองค์ไปถึงสุดปลายแผ่นดินโลก
4 พระสุรเสียงของพระองค์ทรงกระหึ่มตามไป พระองค์ทรงแผดพระสุรเสียงอันโอฬารึกของพระองค์ พระองค์มีได้ทรงหน่วงเหนี่ยวฟ้าแลบ เมื่อได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์
5 พระเจ้าทรงสำแดงกัมปนาทอย่างประหลาดด้วยพระสุรเสียงของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำการใหญ่โตซึ่งเราเข้าใจไม่ได้
6 เพราะพระองค์ตรัสกับหิมะว่า 'ตกลงบนแผ่นดินซี' และในทำนองเดียวกันก็ตรัสกับฝน และกับท่าฝนอันหนักแห่งกำลังของพระองค์
7 พระองค์ทรงมัดมือของมนุษย์ทุกคน เพื่อทุกคนจะรู้จักพระราชกิจของพระองค์
8 แล้วสัตว์ป่าจึงเข้าไปสู่รังของมัน และพักอยู่ในถ้ำของมัน
9 ลมบ้าหมูออกมาจากห้องที่มืด และความหนาวมาจากกลมหิน
10 พระเจ้าประทานน้ำค้างแข็งด้วยลมหายใจของพระองค์ และน้ำกว้างใหญ่ก็แข็งตัว
11 เช่นเดียวกันพระองค์ทรงบรรเทาความชุ่มชื้นไว้ที่เมฆที่บ พระองค์ทรงกระจายเมฆแห่งฟ้าแลบออกไป
12 มันหันไปไปตามการนำของพระองค์ เพื่อให้มันทำตามที่พระองค์ทรงบัญชามันไว้เหนือผิวพิภพโลกนี้
13 ไม่ว่าจะเป็นเพื่อการเตือน หรือเพื่อแผ่นดินของพระองค์หรือเพื่อความเมตตา พระองค์ทรงกระทำสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น
14 โอ ท่านโยบเจ้าข้า ขอฟังข้อนี้ จงนั่งพิจารณาการกระทำอันมหัศจรรย์ของพระเจ้า
15 ท่านทราบหรือว่าพระเจ้าทรงกำชับมันอย่างไร และกระทำให้ฟ้าแลบแห่งเมฆของพระองค์มีแสง
16 ท่านทราบถึงการทรงตัวของเมฆหรือ เป็นพระราชกิจอันประหลาดของพระองค์ผู้สมบูรณ์ในความรู้
17 ตัวท่าน ผู้ที่เสื้อผ้าของตนร้อนเมื่อแผ่นดินโลกอบอ้าวและขึ้นเพราะลมที่มืด
18 ท่านแผ่ฟ้าออกไปพร้อมกับพระองค์ได้หรือ ให้แข็งอย่างคันฉ่องกลม
19 จงสอนเรามาว่าเราจะรู้พระองค์อย่างไร เพราะความมืดเราจึงสร้างสำนวนของเราไม่ได้
20 จะทูลพระองค์ได้ไฉนว่า ข้าพเจ้าอยากจะทูล ถ้าผู้ใดทูล เขาจะต้องถูกกลืนไปหมดเป็นแน่
21 บัดนี้มนุษย์ฟังดูฟ้าแลบอันสุกใสแห่งเมฆไม่ได้ เมื่อลมผ่านไปกวาดให้กระจ่าง
22 แสงทองส่องมาจากทิศเหนือ พระเจ้าทรงฉลองพระองค์ด้วยความโอ้อวดระการอย่างน่าคร้ามกลัว
23 องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์นั้น เราจะค้นพบพระองค์ไม่ได้ พระองค์ใหญ่ยิ่งในเรื่องฤทธาานุภาพ ความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมอันมากยิ่งขึ้น พระองค์จะไม่ทรงฝ่าฝืน
24 เพราะฉะนั้นมนุษย์จึงยำเกรงพระองค์ พระองค์ไม่ทรงนับถือผู้ใดที่มีใจประกอบด้วยสติปัญญา"

บท 38

- แล้วพระเยโฮวาห์ทรงตอบโยบออกมาจากกลมหิมะว่า
2 "นี่ใครหนอที่ให้คำปรึกษามีคณไปด้วยถ้อยคำอันปราศจากความรู้
3 จงคาดเอวไว้ร้อยเข้ากับลูกผู้ชายหน่อยซี เราจะถามเจ้า ขอเจ้าตอบเรา

- 4 เมื่อเราวางรากฐานของแผ่นดินโลกนั้น เจ้าอยู่ที่ไหน ถ้าเจ้ามีความเข้าใจก็บอกเรามา
- 5 ผู้ใดได้กำหนดขนาดให้โลก แนนอนละ เจ้าต้องรู้ชี้ หรือใครซึ่งเชือกวัดบนนั้น
- 6 รากฐานของโลกจมไปอยู่บนอะไร หรือผู้ใดวางศิลามุมเอกของมัน
- 7 ในเมื่อดาวรุ่งแซ่ซ้องสรรเสริญ และบรรดาบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าโห่ร้องด้วยความชื่นบาน
- 8 หรือผู้ใดเอาประตูปิดทะเลไว้ เมื่อมันระเบิดออกมาดังออกมาจากครรภ์
- 9 เมื่อเราสร้างเมฆให้เป็นเสื้อ และความมืดทึบเป็นผ้าอ้อมของมัน
- 10 แล้วกำหนดเขตให้มัน และวางดาดและประตู
- 11 และกล่าวว่า `เจ้าไปได้ไกลแค่นี้แหละ อย่าเลยไปอีก และคลื่นคะนองของเจ้าหยุดเพียงแค่นี้แหละ'
- 12 เจ้าได้บังคับบัญชาธาตุดั้งแต่เจ้าเกิดมา และเป็นเหตุให้รุโณทัยรู้จักที่ของมันหรือ
- 13 เพื่อมันจะจับปลายแผ่นดินโลก และสลัดคนชั่วออกไปเสียจากโลก
- 14 โลกก็เปลี่ยนไปเหมือนดินเหนียวถูกตราประทับ และทุกสิ่งเด่นออกมาเหมือนเสื้อผ้า
- 15 แสงสว่างถูกยึดไว้เสียจากคนชั่วร้าย และแขนของเขาที่เงือขึ้นก็ถูกหักเสีย
- 16 เจ้าเข้าไปในตาน้ำแห่งทะเลแล้วหรือ หรือเดินเข้าไปในซอกมหาสมุทรแล้วหรือ
- 17 เขาเผยประตูความตายแก่เจ้าแล้วหรือ หรือเจ้าได้เห็นประตูเงามัจจุราชแล้วหรือ
- 18 เจ้ายังรู้ความกว้างใหญ่ของแผ่นดินโลกหรือ ถ้าเจ้ารู้ทั้งหมดนี้ก็จงบอกมา
- 19 ทางที่จะนำไปสู่สำนักของความสว่างอยู่ที่ไหน และส่วนที่มืด สถานที่นั้นอยู่ที่ไหน
- 20 เพื่อเจ้าจะได้พามันไปยังแดนของมัน และเพื่อเจ้าจะได้เห็นทางไปบ้านของมัน
- 21 เจ้าคงรู้เพราะเจ้าเกิดมาแล้วอายุของเจ้าก็มากเหลือหลาย
- 22 เจ้าเข้าไปในคลังหิมะแล้วหรือ หรือเจ้าเห็นคลังลูกเห็บแล้วหรือ
- 23 ซึ่งเราสงวนไว้เพื่อเวลายากลำบาก เพื่อวันศึกและสงคราม
- 24 ทางที่จะไปสู่ที่ซึ่งความสว่างแจกจ่ายออกไปนั้นอยู่ที่ไหน หรือที่ซึ่งลมตะวันตกกระจายไปบนแผ่นดินโลกอยู่ที่ไหน
- 25 ใครเขาจะช่องให้กระแสน้ำและท่าทางให้ฟ้าผ่า
- 26 ให้นำฝนมาบนแผ่นดินที่ไม่มีคนอยู่ และบนถิ่นทุรกันดารซึ่งไม่มีมนุษย์ที่นั่น
- 27 เพื่อให้พื้นดินที่รกร้างและว่างเปล่าได้อิ่มเอม และกระทำให้น้ำของต้นอ่อนงอกขึ้น
- 28 ฝนมีพื่อหรือ หรือผู้ใดได้กระทำให้เกิดหยาดน้ำค้าง
- 29 น้ำแข็งมาจากครรภ์ของผู้ใด ผู้ใดให้กำเนิดแก่ปุยน้ำค้างแข็งแห่งฟ้าสวรรค์
- 30 น้ำถูกซ่อนไว้เหมือนมีหินปิดบัง และผิวมหาสมุทรแข็งตัว
- 31 เจ้ามัดหมู่ดาวลูกไก่ให้เป็นกลุ่มได้หรือ หรือแก้เครื่องผูกหมู่ดาวไถได้หรือ
- 32 เจ้านำดาวนักษัตรออกมาตามฤดูของมันได้หรือ หรือเจ้านำทางของหมู่ดาวจะเซ้และลูกของมันได้ไหม
- 33 เจ้ารู้จักของฟ้าสวรรค์หรือเปล่า เจ้าตั้งฟ้าสวรรค์ให้ครอบครองแผ่นดินได้หรือ
- 34 เจ้าตะเบ็งเสียงไปถึงเมฆได้ไหมละ เพื่อน้ำมากมายจะลงมาคลุมเจ้า
- 35 เจ้าใช้ฟ้าแลบออกไปเพื่อให้มันไปและพูดกับเจ้าว่า `เราอยู่ที่นี้' ได้ไหม
- 36 ใครให้สติปัญญาภายใน หรือให้ความเข้าใจแก่จิตใจ
- 37 ใครจะนับเมฆด้วยสติปัญญาได้ หรือใครจะเอียงถุงน้ำของท้องฟ้าได้
- 38 เมื่อฝนคลั่งอย่างโลหะหลอม เมื่อก่อนดินเกาะกันแน่นหรือ
- 39 เจ้าล่าเหยื่อให้สิงโตได้หรือ หรือให้สิงโตหนุ่มที่หิวโหยได้ไหมละ
- 40 เมื่อมันหมอบอยู่ในถ้ำของมัน หรือนอนคอยอยู่ในที่กำบัง
- 41 ใครจัดหาเหยื่อให้กา เมื่อลูกอ่อนของมันร้องต่อพระเจ้า และระหะเห่นไปเพราะขาดอาหาร"

- "**แล้วรู้ไหมว่าเสียงผาดตลกเมื่อไร เจ้าเคยเฝ้าดูดวงตัวเมียดกลกหรือ
- ² เจ้านับเดือนที่มันท้องครบได้หรือ และเจ้ารู้เวลาเมื่อมันตลกไหม
- ³ คือเมื่อมันฟูบลงตลกของมันแล้วก็ตลกอ่อนของมันออกมา
- ⁴ ลูกอ่อนของมันแข็งแรงขึ้น มันเติบโตใหญ่ด้วยมีข้าวกิน มันออกไปแล้วไม่กลับมาอีก
- ⁵ ใครปล่อยให้ลาป่าวิ่งกระเจิงไป ใครแก้เชือกผูกลาเปลี่ยน
- ⁶ ซึ่งเราได้ให้ถิ่นทุรกันดารเป็นบ้านของมัน และให้ดินแห้งแล้งเป็นที่อาศัยของมัน
- ⁷ มันเหยยเสียงอึกทักของเมือง มันไม่ได้ยินเสียงของผู้ขับขี้ตะโกนบอก
- ⁸ มันตระเวนภูเขาอันเป็นลานหญ้าของมัน และมันแสวงหญ้าเขียวทุกอย่าง
- ⁹ ใครกระตือรือร้นรับใช้เจ้าหรือ มันจะนอนค้างคืนอยู่ที่รางหญ้าของเจ้าหรือ
- ¹⁰ เจ้าเอาเชือกผูกใครกระตือรือร้นให้ลากไถได้หรือ หรือมันจะยอมคราดที่ลุ่มตามเจ้าไปหรือ
- ¹¹ เจ้าจะฟุ้งมัน เพราะแรงมันมากได้หรือ หรือจะมอบงานของเจ้าไว้กับมัน
- ¹² เจ้าไว้ใจว่ามันจะกลับมาและนำข้าวของเจ้ามาที่ลานนวดข้าวหรือ
- ¹³ เจ้าให้ปีกอันสวยงามแก่นกยูงหรือ และให้ปีกและขนแก่นกกระเจือกเทศหรือ
- ¹⁴ ซึ่งละไซของมันไว้กับดินให้มันอบอุ่นอยู่ในดิน
- ¹⁵ ลืมไปว่าตีนหนึ่งอาจจะเหยียบมันแหลก และสัตว์ป่าทุ่งจะยำมัน
- ¹⁶ มันรุนแรงต่อลูกอ่อนของมันอย่างกับว่าไม่ใช่ลูกของมัน ถึงมันจะเหนื่อยเปล่า มันก็ไม่กลัว
- ¹⁷ เพราะพระเจ้าทรงกระทำให้มันลืมสติปัญญา และมีได้ทรงให้มันมีความเข้าใจ
- ¹⁸ เมื่อมันเร่งตัวเองให้หนี มันหัวเราะเยาะม้าและคนขี่
- ¹⁹ เจ้าให้พลังแก่ม้าหรือ เจ้าห่มคอของมันด้วยฟาร้องหรือ
- ²⁰ เจ้าทำให้มันกลัวอย่างตึกแดนหรือ เสียงหายใจอันดังของมันน่าสะพึงกลัว
- ²¹ มันตะกุกไปในหุบเขา และเดินโลดด้วยกำลังของมัน มันออกไปปะทะคนถืออาวุธ
- ²² มันหัวเราะเยาะความกลัว และไม่ตกใจ มันไม่หันกลับหนีดาบ
- ²³ แล่งธนูกวัดแกว่งกระทบมัน หอกใหญ่ที่วาววับและหอกซัดกระแทกมัน
- ²⁴ มันโยกดินด้วยความดุร้ายและเดือดดาล พอได้ยินเสียงแตร มันยืนนิ่งอยู่ต่อไปไม่ได้
- ²⁵ เมื่อเป่าแตรขึ้น มันร้อง 'อืแอ' มันได้กลิ่นสงครามแต่ไกล ทั้งเสียงตะโกนของผู้บังคับบัญชาและเสียงโห่ร้อง
- ²⁶ เหยยวนกเขาไฟไปมาด้วยสติปัญญาของเจ้าหรือ และกางปีกของมันตรงไปทางทิศใต้
- ²⁷ นกอินทรีทะยานขึ้นตามบัญชาของเจ้าหรือ ทั้งทำรังของมันบนที่สูง
- ²⁸ มันอยู่ที่หน้าผาและทำรังของมันบนชะง่อนผาและบนที่เข็มแข็ง
- ²⁹ มันส่ายหาเหยื่อจากที่นั่น ตาของมันเห็นเหยื่อได้แต่ไกล
- ³⁰ ลูกอ่อนของมันดูดเลือด และมีอะไรถูกฆ่าตายที่ไหน มันอยู่ที่นั่นแหละ"

บท 40

และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโยบว่า

- ² "คนมักคิดจะโต้แย้งกับองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์หรือ เขาผู้โต้แย้งกับพระเจ้า ขอให้เขาตอบหน่อยเถอะ"
- ³ แล้วโยบทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า
- ⁴ "ดูเถิด ข้าพระองค์นี่ก็กระจริด จะทูลพระองค์ว่ากระไรได้ ข้าพระองค์เอามือปิดปาก
- ⁵ ข้าพระองค์ได้กราบทูลครั้งหนึ่งแล้ว และจะไม่กราบทูลอีก สองครั้งแล้ว แต่ข้าพระองค์จะไม่ทูลต่อไป"
- ⁶ แล้วพระเยโฮวาห์ทรงตอบโยบออกมาจากลมบ้าหมูว่า
- ⁷ "จงคาดเอาไว้อย่างลูกผู้ชายหน่อยซี เราจะถามเจ้า ขอเจ้าตอบเรา
- ⁸ เจ้ายังจะให้เรายูฟายผิดหรือ เจ้าจะหาว่าเราผิด เพื่อเจ้าจะเป็นฝ่ายชอบหรือ
- ⁹ เจ้ามีแขนเหมือนพระเจ้าหรือ และเจ้าทำเสียงกัมปนาทเหมือนเสียงของพระองค์ได้หรือ
- ¹⁰ จงเอาความโอ้อวดระการและความสง่าผ่าเผยประดับตัว จงเอาสง่าราศีและความสง่างามห่มตัว

- 11 เหนือความกลัวที่สิ้นของเจ้านั้นออกมา จงดูทุกคนที่เยอหยิ่ง และทำให้เขาตกต่ำลง
12 จงดูทุกคนที่เยอหยิ่งและดึงเขาลงมา และเหยียบคนชั่วไว้ตรงที่ที่เขายืนอยู่นั้น
13 ซ่อนเขาไว้ในผงคลีด้วยกัน มัดหน้าของเขาไว้ด้วยกันในโลกบาป
14 แล้วเราเองจะยอมรับว่า มือขวาของเจ้าสามารถช่วยเจ้าได้
15 ดูเบเอโมทเกิด ซึ่งเราได้สร้างอย่างที่เราได้สร้างเจ้า มันกินหญ้าเหมือนวัว
16 ดูเถิด กำลังของมันอยู่ในเอว และฤทธิ์ของมันอยู่ในกล้ามเนื้อท้อง
17 มันขับหางของมันให้แข็งเหมือนไม้สนสีดาร์ เอ็นโคนขาของมันก็สานเข้าด้วยกัน
18 กระดูกของมันเหมือนท่อนทองสัมฤทธิ์ และกระดูกของมันเหมือนท่อนเหล็ก
19 มันเป็นพระราชกิจชิ้นที่สำคัญของพระเจ้า ผู้ทรงสร้างมันนาดาบมาให้
20 ภูเขาผลิตอาหารให้มันแน่ เป็นที่ที่สัตว์ป่าทุ่งทุกชนิดเล่น
21 มันนอนอยู่ใต้ต้นตะครอง ในเพิงอ้อและในบึง
22 ต้นตะครองเป็นเงาคลุมมัน ต้นไค้แห่งธารน้ำล้อมมันไว้
23 ดูเถิด มันดื่มแม่น้ำจนหมดและไม่รับหนี้ไป มันวางใจว่าจะดูดแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปปากมัน
24 มันจ้องตาดูแม่น้ำ จมูกมันทะลุผ่านปวงทั้งหลายได้"

บท 41

- "1 แล้วจะลากเลื้อยธาณออกมาด้วยเบ็ดได้หรือ หรือจะเอาเชือกกดลื่นของมันลงได้
2 เจ้าเอาเชือกสนตะพายมันได้หรือ หรือเอาหนามเจาะคางมันได้
3 มันจะวิ่งวอนต่อเจ้าเป็นอันมากหรือ มันจะพูดด้วยคำอ่อนหวานกับเจ้าหรือ
4 มันจะทำพันธสัญญากับเจ้า เพื่อเจ้าจะรับมันเป็นปาวตลอดไปหรือ
5 เจ้าจะเล่นกับมันเหมือนนก หรือเจ้าจะผูกมันไว้ให้สาว ๆ ของเจ้าเล่นหรือ
6 เพื่อนฝูงจะมาจับและกินมันได้หรือ เขาทั้งหลายจะแบ่งกันท่ามกลางพวกพ่อค้าหรือ
7 เจ้าเอาฉมวกปักหนังของมัน หรือเอาหลาวแทงหัวของมันได้หรือ
8 ลงมือจับมันดู เมื่อคิดถึงการต่อสู้กับมันแล้ว เจ้าจะไม่คิดทำอีก
9 ดูเถิด ความหวังของคนที่อาศัยมันนั้นก็เป็นของเปล่า เมื่อเห็นมันเข้าเท่านั้น จะไม่ล้มลงหรือ
10 ไม่มีใครดุพอที่จะไปขย้ำเยมัน แล้วใครเล่าจะยืนมันต่อเราได้
11 ใครเล่าที่จะขัดขวางเรา ซึ่งเราจะต้องตอบสนองเขา สิ่งใดที่อยู่ใต้ฟ้าสวรรค์ทั้งสิ้นก็เป็นของเรา
12 เราจะไม่งดพูดถึงอวัยวะต่างๆของมัน หรือกำลังอันแข็งแกร่งของมัน หรือโครงร่างอันดีของมัน
13 ใครจะถลกเสื้อชั้นนอกของมันออกได้ ใครจะแทงเข้าไปในเสื้อเกราะสองชั้นของมันได้
14 ใครจะเปิดประตูหน้าของมันได้ ฟันของมันนั้นน่าสยดสยองโดยรอบ
15 เกล็ดของมันอยู่อย่างทะนง แนบตัวมันสนิทเหมือนอย่างตราผนึก
16 มันอยู่ชิดกันมาก ไม่มีลมผ่านเข้าไปได้
17 เกล็ดเหล่านั้นต่อสู้กันและกัน มันเกาะติดหมด และแยกจากกันไม่ได้
18 การจามของมันปล่อยแสงสว่างออกมา ตาของมันเหมือนอย่างแสงอรุณรุ่งเข้า
19 คบเพลิงออกมาจากปากของมัน ประกายไฟกระโดดออกมา
20 ควันออกมาทางรูจมูกของมันอย่างกับมาจากหม้อหรือหม้อขนาดใหญ่ที่เดือดพล่าน
21 ลมหายใจของมันจุดถ่านลุก เปลวเพลิงออกมาจากปากของมัน
22 กำลังอยู่ในลำคอของมัน และความสยดสยองเด่นอยู่ข้างหน้ามัน
23 หลับเนื้อของมันเกาะติดกัน หล่อติดกันแน่น ทำอะไรมันไม่ได้
24 หัวใจของมันแข็งอย่างกับหิน เออ แข็งเหมือนอย่างแท่นหินโม
25 เมื่อมันลอยขึ้นมา ผู้ทรงอำนาจก็กลัวมัน พอมันแว้ง เขาทั้งหลายก็มีใจผ่อเสียแล้ว
26 ถึงคนใดเอาดาบลงแทงมัน ก็ต่อต้านมันไม่ได้ ไม่ว่าหอก หรือแหลน หรือหอกขัด

- 27 มันนับเหล็กว่าเป็นฟาง และทองสัมฤทธิ์ว่าเป็นไม้ผุ
28 ลูกธนูทำให้มันหนีไปไม่ได้ หินลูกสลิงก็กลายเป็นต่อข้าว
29 'ไม้กระบองก็นับเป็นต่อข้าวด้วย มันหัวเราะเยาะการขัดหอก
30 เบื้องล่างของมันคมอย่างกับเศษหม้อแตก มันเหยียดตัวออกบนเลนเหมือนแหลมคม
31 มันทำให้น้ำลึกเดือดเหมือนหม้อ มันทำให้ทะเลเหมือนหม้อน้ำมันทา
32 มันละทางแวบวาวไว้ข้างหลัง ทำให้ใครๆคิดว่ามหาสมุทรผมหงอก
33 บนแผ่นดินโลก ไม่มีอะไรเหมือนมัน เป็นสิ่งที่ถูกสร้างไม่ให้อำนาจกลัว
34 มันเห็นทุกสิ่งที่อยู่สูง มันเป็นกษัตริย์เหนือบรรดาสัตว์ที่สง่า"

บท 42

6 แล้วโยบทูลพระเยโฮวาห์ว่า

- 2 "ข้าพระองค์ทราบแล้วว่า ข้าพระองค์ทรงกระทำทุกสิ่งได้ และพระประสงค์ของพระองค์จะไม่หลอหนีไปได้เลย
3 'นี่ใครหนอที่ซ่อนคำปรึกษาไว้ความรู้' เพราะฉะนั้น ข้าพระองค์จึงกล่าวถึงสิ่งที่ข้าพระองค์ไม่เข้าใจ สิ่งที่ประหลาดเกินแก่ข้าพระองค์ ซึ่งข้าพระองค์ไม่ทราบ
4 'ฟังซี เราจะพูด เราจะถามเจ้า ขอเจ้าตอบเรา'
5 ข้าพระองค์เคยได้ยินถึงพระองค์ด้วยหู แต่บัดนี้ตาของข้าพระองค์เห็นพระองค์
6 ฉะนั้นข้าพระองค์จึงเกลียดตนเอง และกลับใจอยู่ในผงคลีและขี้เถ้า"
7 เมื่อพระเยโฮวาห์ตรัสพระวจนะเหล่านี้แก่โยบแล้ว พระเยโฮวาห์ตรัสกับเอลีฟัสชาวเทมานว่า "ความพิโรธของเราพุ่งขึ้นต่อเจ้า และต่อสหายทั้งสองของเจ้า เพราะเจ้ามิได้พูดถึงเราอย่างที่ถูก ดังโยบผู้รับใช้ของเราได้พูด
8 เพราะฉะนั้นจงเอาวัวผู้เจ็ดตัว และแกะผู้เจ็ดตัว ไปหาโยบผู้รับใช้ของเรา และถวายเครื่องเผาบูชาสำหรับเจ้าทั้งหลาย และโยบผู้รับใช้ของเราจะอธิษฐานเพื่อเจ้า เพราะเราจะยอมรับเขา เกรงว่าเรากระทำกับเจ้าตามความโง่ของเจ้า เพราะเจ้าทั้งหลายมิได้พูดถึงเราอย่างที่ถูก ดังโยบผู้รับใช้ของเราได้พูด"
9 ฝ่ายเอลีฟัสชาวเทมาน และบิลดัดคนซูอาร์ และโซฟาร์ชาวอาเอมาห์ ได้ไปกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่ง และพระเยโฮวาห์ทรงยอมรับโยบ
10 และพระเยโฮวาห์ทรงให้โยบกลับสู่สภาพดี เมื่อท่านอธิษฐานเผื่อสหายของท่าน และพระเยโฮวาห์ประทานให้โยบมีมากเป็นสองเท่าของที่มีอยู่ก่อน
11 และบรรดาพี่น้องชายหญิงของท่าน และบรรดาผู้ที่รู้จักท่านมาก่อนได้มาหาท่าน และรับประทานอาหารกับท่านในบ้านของท่าน และเขาทั้งหลายสาแดงความเห็นอกเห็นใจและเล้าโลมท่าน ด้วยเรื่องเหตุร้ายทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงนำมาเหนือท่าน และต่างก็ให้เงินแผ่นหนึ่งกับแหวนทองคำหนึ่งแก่ท่าน
12 และพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพระพรชีวิตบ้านปลายของโยบมากยิ่งขึ้นกว่าบ้านต้นของท่าน และท่านมีแกะหนึ่งหมื่นสี่พัน อูฐหกพัน วัวผู้พันคู่ และลาตัวเมียหนึ่งพัน
13 ท่านมีบุตรชายเจ็ดคน และบุตรสาวสามคนด้วย
14 และท่านเรียกชื่อคนแรกว่า เยมีมาห์ และชื่อคนที่สอง เคสิยาห์ และชื่อคนที่สาม เกเรนหับปุก
15 และในแผ่นดินนั้นทั้งสิ้นไม่มีหญิงใดงดงามเท่าบรรดาบุตรสาวของโยบ และบิดาของเขาคannotให้มรดกแก่เธอพร้อมกับพวกพี่ชายและน้องชายของเธอ
16 ต่อจากนี้ไป โยบมีชีวิตอยู่อีกหนึ่งร้อยสี่สิบปี และได้เห็นบุตรชายของท่าน หลานเหลนของท่านสี่ชั่วอายุ
17 และโยบก็สิ้นชีวิตเป็นคนแก่หง่อมที่เดียว

For other languages please go to www.wordproject.org